

عاشقِ

ناول

Ketabton.com

لیکوال: نیک محمد بابرک

د کتاب نوم: عاشقو ((ناول))

ليکوال: نیک محمد بارک ((موسوي))

کمپوز او ډیزاین: نیک محمد بارک ((موسوي))

کال: ۱۳۹۸

پته: کندهار/افغانستان

ایمیل: naikbarak786@gmail.com

فیسبوک: Naik Barak Musavi

موبایل او واټسف: 0702110371

ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

د ليکوال خبری

نحمدو و نصلی علی رسول الکریم اما بعد فاعوذ بالله
من الشیطان الرجیم، بسم الله الرحمن الرحیم:

د الله تعالی ډیر شکر گزاره یم چی ما ته یی یو حل
بیا د یوی لیکنی د پوره کیدو توان او توفیق راکړ
نوموړی ناول چی تاسو به یی ولولی په اسانه او کره
پښتو لیکل سوی ناول دی خو لکه څنگه چی دا زما
دوهم ناول او اتم کتاب دی نو شاید نیمگړتیاوی ولری
ستاسو محترمینو لوستونکو څخه هیله کوم چی د نورو
ناولونو په لا سم لیکلو کی را سره کومک وکړی،
هیره دی نه وی چی نوموړی ناول عصری ژوند ته
په کتو لیکل سویدی او د اصلی ژوند زیاتی برخی په
کښی را اخیستل سویدی نوموړی ناول صرف د تفریح
لپاره جوړ سویدی هیڅوک دی سیاسی او مذهبی رنگ
او نوم نه ورکوی.

د کتاب هدف

- ۱- پښتو ژبه بډايه کول.
- ۲- خوانان په مطالعه بوختول.
- ۳- خوانان د غريبيزم او هندوييزم د وحشي او دين او کلتور ته تاواني فلمونو او سريالونو راگرځول.
- ۴- خوانانو ته د ستونزو حل لاري بنودل او د کاروبار پرمختگ.

ناول

شرنگهاری سو موبایل ته زنگ را روان وو د ډیر وخت وروسته ظفر خان موبایل ته جواب ورکړ: السلام علیکم خان صاحب سلطان یم ستاسو د کمپنی منشي د مرکز څخه می در سره تماس نیولی دی مبارک مو سه خان صاحب ستاسو زوم وصال د هیواد په سطحه د لوی او ځوان تجار اوارډ ته انتخاب سویدی سبا مراسم دی نو تاسو باید نن ماښام ته ځان را ورسوی،

ظفر خان ډیر خوشحاله سو او خپل منشي ته پی په مسکا وویل: مننه ددی ښه خبر څخه دی انشاءالله موږ به ماښام ته ځان در ور رسوو،

سبا ته مراسم جوړ سول د ټول هیواد څخه لوړ پوړی چارواکی او بهرني میلمانه راغلی وه د غونډی وینوال وویل: تاسو ټولو میلمنو ته ښه راغلاست وایم دوستانو په ننني مراسمو کی به د هیواد په سطحه غوره تجارانو ته موږ د کال د غوره تجارانو اوارډونه ورکړو ددی

اوارڏونو لپاره مور د هيواد پنځه غوره تجاران انتخاب
 ڪړيدي چي لومړي مقام پڪښي د هيواد يو غوره او
 حُوان تجار گٽلي دي نوموړي نه يوازي چي هيواد ته
 يي د تجارت په بخش کي پرمختگ ورکړيدي د هغه
 تر څنگ يي په زر هاوه غريبان او بيکاره خلکو ته د
 کار زمينه مساعده کړيده او بل دا چي نوموړي د خپل
 مال زياته برخه پر مسکينانو او غريبانو ویشي چي ښه
 مثال يي د رخسار په نوم خيريه بنسټ دي نوموړي هر
 کال ددي خيريه بنسټ له لاري د هيواد ټولو غريبو
 اشخاصو ته کمکونه او مرستې رسوي نو ايا دا شخص
 تاسو ووايست چي ددي اوارڏ وړ دي او که نه؟

ټولو ميلمنو وويل: هو همدا شخص ددي اوارڏ لپاره تر
 ټولو غوره شخص دي،

ويناوال وويل: مور هم همدا حُوان ددي اوارڏ لپاره
 انتخاب کړيدي چي لومړي مقام يي تر لاسه کړيدي نو
 راځو دوستانو همدا شخص به تاسو ته در وپيژنو او
 ژر تر ژر به يي د لومړي مقام په اوارڏ ونازوو، نو د

لومري مقام گتونکی حوان بناغلی وصال دی!!!! ٿولو
میلانو چکچکی کولی او د وصال ملگری او خوسر
ڏیر خوشحاله وه او هغه ته یی مبارکی وویل،

ویناوال وویل: د بناغلی وصال څخه هیله کوو چي د
ستیج ومخته راسی خپل اوارډ تر لاسه کړی او د هیواد
د ریس جمهور صاحب څخه هیله کوو چي دا اوارډ
بناغلی وصال ته په خپلو لاسونو ورکړی،

د هیواد ریس جمهور وصال ته د کال د غوره تجار د
لومري مقام اوارډ پخپلو لاسو ورکړی، خو وصال هیڅ
خوشحاله نه وو او په نا زړه به یی مسکا وکړه،

ویناوال وویل: اوس هم بناغلی وصال ته بلنه ورکوو
چي میک ته راسی او د خپل ژوند او ددی اوارډ په اړه
تاسو ته وینا وکړی بناغلی وصال!!!

ټولو میلانو چکچکی وکړی او فکر یی کاوه چي
وصال به د خپل ژوند په اړه ڏیر څه ووايي خو وصال
چي کله میک ته ورغلی نو صرف یی مننه ستاسو ټول
څخه وویل او ولاری ټول میلمانې ڏیر حیران سول په

حیرانی یی بیا هم چکچکی کولی وصال چی کله د
 ستيج خخه راکښته سو نو مستقيم د غونډی خخه ووتی
 خلک نور هم حیران سول، خبریالانو غوښتل چی د
 وصال سره خبری وکړی خو وصال د هغو خخه بڅښه
 و غوښته او په خپل موټر کی کښینستی،

مانښام ډوډی تیاره سوه وصال او ظفر خان او نوره
 کورني سره ناست وه او ډوډی یی خوړل ټول زیات
 خوشحاله وه او د وصال د اوارډ په هکله ږغیدل خو
 وصال چپ ناست وو او ډوډی یی خوړل په دی وخت
 کی د وصال خوابنی په زهیره لهجه وویل: وصاله
 زویه که نن رخسار ستا دا اوارډ لیدلای وای نو زیاته
 به خوشحاله سوی وای،

په دی خبره سره ټول ډوډی پریښوول او حیران حیران
 یی د سترگو تر بغلو وصال ته وکتل وصال هیڅ ونه
 ویل او د ډوډی خخه ولاړ سو لاس یی پریولی او خپلی
 کوتی ته ولاړی ظفر خان خپلی میرمنی ته په درد
 وویل: ډاکټر نه وه ویلی چی د وصال ومخته د رخسار

نوم مه يادوى، وصال د کوټى دروازې وتړل او خپل
اوارډ يې را واخيستی او د ميز پر سر يې د يو انجلۍ
د عکس ومخته کښيښوى او خپله د ميز ومخته لاندې
پر مخکې ورته کښيښستې، ظفر خان او کورنۍ يې لا و
ډوډۍ ته ناست وه خو شيبې وروسته د وصال د کوټى
څخه د موسيقۍ د يو غمگين ساز ږغ سو ټول حيران
سول او يو وبل ته يې وکتل چي په دې وخت کې د
کور يو مزدور راوخستل او ناره يې کړه: خان
صاحب خان صاحب وصال بيا په ځان پسې دروازې
تړلې ده هله ژر راسۍ، ټولو د وصال د کوټى وخوا ته
ور وخستل گوري چي دروازې تړلې ده ظفر خان
دروازې ور وتکول او ورنارې يې کړې: وصاله!
وصاله! دروازې خلاصه کړه وصاله زويه وایم دروازې
خلاص کړه، خو وصال دروازې نه خلاصول ظفر خان
خپلو مزدورانو ته وويل: ونيسۍ هلې دروازې ورماته
کړې، ټولو يو دم پر دروازې ور وخستل او په څو
وارې سره يې دروازې خلاص کړه چي گوري وصال
کت ته څنگ وهلې دې د رخسار عکس يې په غير کې

نيولي دي او تر دواړو لاسو يي ويني بهيري ټولو پر
 را وځستل، ظفر خان وصال په غير كي راپورته كړ
 او مزدورانو ته يي وويل هلي امبولنس ته زنگ ووهي،
 وصال يي روغتون ته ور رسوي او عمليات يي ورته
 شروع كړل، څو شيبې وروسته د عمليات خاني
 زرغونه اشاره ولگيدل ټول ډير خوشحاله سول،
 ډاكټران راووتل او ظفر خان ته يي وويل: ظفر خانه!
 يو ځل بيا ستا زوم د مرگ د خطر ه وژغورل سو خو
 كه يي بيا داسي كار وكړ نو بيا موږ هغه نسو
 ژغورلای ځكه د هغه دا رگ موږ څو ځايه گنډلي دي
 نور ځاي نسته چي ويگنډو او په ډيره زياته اندازه وينه
 دي هر وار په داسي كار كولو ضايع كوي زه دا درته
 وایم كه يي بيا داسي وكړه نو د زوم څخه دي لاس
 پريوله چي هغه دي بيا ژوندي پاته سي،

ظفر خان وويل: څه ور سره وكم ډاكټر صاحب
 نصحيټونه خو مي ډير ورته وكړل خو د هغه رخسار
 لورمي نه هيريږي او هر واري چي يي څوك ورته
 نوم ووايي دي په ځان دا چم وكي،

ڏاکٽر وويل: ظفر خانہ ما ڄو واري تاسو ته وويل چي
دده په مخڪي د رخسار نوم مه يادوي،

ظفر خان د وصال د عمليات خاني و اطاق ته ورغلي
او وصال ته يي يو څو شيبی کتل او بيا يي هغه پر مخ
ټينگه چپلاخه ووهلي او په ژړايي ورته وويل: ته ولي
داسي کوي ايا په داسي کولو سره به رخسار بيرته تاته
راسي او که هغه په داسي کولو خوشحاليږي ياد دي نه
دي هغي چي به ستا پر بدن يو کوچني د اغذي زخم لا
وليدی نو ليونی به سوه تا چي د هغي سره کوم قول
کړي وو هغه دي دا دي څو واري ماتي کړي لور خو
مي د لاسه ورکړه خو نه غواړم زويه چي ته مي هم
يوازي پريږدي،

د وصال تر سترگو بي اختياره اوښکي رابهيدلي ټول
کت يي په اوښکو لوند سو،

عاشقيو

موسى د بانك مدير وو هغه په دى وظيفه كى ډيرى
پيسى تر لاسه كړى وى كاروبار يى برابر وو د هغه
درى زامن وه ميرمن يى بيا حامله وه دوى ډير
خوشحاله وه او د راتلونكى اولاد لپاره يى تيارى نيوى،
موسى او ميرمن يى غوښتل روغتون ته د دوا لپاره
ولار سى چى په لاره كى يى موټر ټكر وكړ دواړه
ټپيان سول او روغتون ته ويوړل سوه موسى لږ ټپى
وو خو ميرمن يى زياته ټپى سوى وه ډاكټرانو د موسى
عمليات وړ وكړ خو د ميرمنى عمليات يى لا شروع
وه موسى د خپلى ميرمنى عملياتو ته انتظار سو څو
شيبى پس ډاكټران را ووتل او موسى ته يى وويل:
موسى صاحب مبارك موسى زوى مو پيدا سو،
موسى ډير خوشحاله سو او ډاكټرانو ته يى وويل: ډاكټر
صاحب زما ميرمن څنگه ده،

ڏاکٽرانو وويل: موسیٰ صاحب مور بخڻنه غوارو مور
ستا ميرمن ونسواي ژغورلای د هغي زخمونه ڏير
ژور وه،

موسیٰ ڏير خوابدي سو او زيات يي وژړل خو ورځي
پس يي وظيفه هم د لاسه ورکړه موسیٰ چي به کله خپل
نوي زيريدلي کوچني ته وکتل نو د ميرمني مرگ او د
وظيفي د لاسه ورکول به ورفياد سوه فکر به يي کوي
چي دا ټول مصيبتونه ددي کوچني سره مور ته
ورسيدل نو به يي د هغه څخه نفرط کوي همدا کوچني
يي د روزني لپاره روزنتون ته وسپاري موسیٰ به په
مياشت کي يوار روزنتون ته ورتلي او خپل زوی به
يي ليدی نور وخت به يي د نورو درو زامنو سره
تيراوه کله چي دا کوچني غټ سو نو پلار به يي ڏير
يادیده خو پلار به يي هيڅ وخت نه ور سره تيروي ده
چي به خپل نور وروڼه د پلار سره ليدل نو ڏيره به
خوابدي سو پلار به يي هغو ته د بازی شيان راوړل
خو ده ته به يي هيڅ هم نه راوړل دده پلار او نورو
ورونو ته زيات درد راتلي او هغو ته به يي ڏير بد بد

کٽل ڪله ڪله به يي د ورونو ڇخه د باري شيان په زور
 اڅيستل او د هغو سره به يي جنگ کوي د هغه څخه
 ڏير شوخ هلک جوړ سو د هر څه ضد چي به يي وکي
 هغه کار به يي هتماً کوي که څه هم زيات خطر به وو
 پکښي د پلار لخوا پر ايسنول سوي نوم څخه يي زيات
 بد راتلل او ټولو ته به يي ويل چي زما نوم وصال دي
 که چا په بل نامه ورته ويلى وای هغه به يي ښه ټينگ
 وځوبی،

د وصال مشر ورور په يو کمپني کي کار کوي وصال
 او هغه به يو څه سره جوړ وه او وصال د هغه ڏير
 احترام کوي هغه به وصال ته ويل چي زما سره کمپني
 ته ځه يو کار به زده کړي هلته وصال د هغه خبره
 ومنل او د هغه سره کمپني ته تلې هلته به وصال ڪله
 ڪله د کمپني مشر ته چای او نور شيان هم وروړل د
 کمپني مشر به فکر کاوه چي دا دلي خدمتگار دي نو
 ځکه به يي ڏير امرونه پر کول د وصال به هيڅ دا
 امرونه نه خوښيدل او ڏير به په قهر کيدی، وصال به
 ڪله ڪله مشر ورور ته هم دردمن سو چي زما څخه

دلته د مزدور کار اخلي، يوه ورځ چي وصال ډير
 خوابدي هم وو د کمپني مشر ورناره کړه: ايي مزدوره
 چاي راوړه، وصال هغه ته په درد درد وکتل او په درد
 يي ورته وويل: وبخښه زه مزدور نه يم بل وار په
 مزدور راته ونه وايي دلته زه د ورور سره د همکاري
 لپاره راحم ستا د چوپړ لپاره نه، د کمپني مشر ته هم
 ډير درد ورغلي او وصال ته يي وويل: ستا نوم څه
 دي؟ وصال وويل: ولي د لور واده دي راسره کوي،
 د کمپني مشر ته ډير درد ورغلي او وصال ته يي
 وويل: چپ سه بي عقله ته زما د بوټ حيثيت نلري زه
 به ستا سره د خپلي لور واده درکوم ووځه زما د کمپنیه
 چي بيا دي ونه وينم، د کمپني مشر چي کله د وصال
 حيثيت د خپل بوټ سره مشابه کړي نو وصال ته ډير
 درد ورغلي او د دفتر څخه ووتی، کله چي ماښام
 پريوتی نو هغه د کمپني د مشر خبری يي په ذهن کی
 راگرځيدلی چي هغه ويل: چپ سه بي عقله ته زما د
 بوټ حيثيت نلري زه به ستا سره د خپلي لور واده
 درکوم، وصال ټوله شپه خوب ونکی او همدا خبری

خوب ته نه پريښوی، سهار د ملگرو سره ناست وو
هغو ورته وویل: وصاله نن لکه چي د ورور سره نه
يي تللی او داسي معلوميزی چي ټوله شپه دی خوب نه
دی کړی؟

وصال وویل: نه یاره د کمپني مشر پسي واخيستم د
هغه سره می پروند جنگ وکی،

ملگرو يي وویل: نو پر څه شی مو جنگ وکی؟

وصال وویل: ماته يي وویل چي ابي مزدوره چای
رواړه ما ويل زه ستا مزودر نه یم بل وار ماته په
مزدور ونه وایي بيا يي راته وویل چي نوم دی څه شی
دی ما ويل ولی د لور واده دی راسره کوی ټیر درد
پر دی راغلی چي ويل يي چپ سه بی عقله ته زما د
بوټ حیثیت نلری زه به ستا سره د خپلی لور واده
درکوم،

ملگرو يي وخنډل او ورته يي وویل: یاره وصاله تا هم
عجه ورته کړیده او داسي معلوميزی چي د همدی
خبری د لاسه ټوله شپه نه يي بیده سوی؟

وصال وویل: یا خوب می په دی خاطر نه دی کری
چی ده ماته وویل چی چپ سه بی عقله ته زما د بوت
حیثیت نلری زه به ستا سره د خپلی لور واده درکوم
خوب پر دی خبره نه راتلی چی ما فکر کوی چی دده
د لور سره به واده څنگه وکم؟

د وصال ملگرو وخنډل او ویویل: نو څه کوی وصاله
اوس په رښتیا د هغه د لور سره واده کوی؟

وصال وویل: ملگرو تاسو ته زما ضد نه دی در معلوم
چی زه څومره ضدی یم او اوس ما دا ضد کړیدی چی
زه به ددی کمپنی د مشر د لور سره واده هتماً کوم ددی
لپاره نه چی هغه د خان لور ده ددی لپاره چی زه یی
پلار ته دا ور وښایم چی زما حیثیت څه دی خو ملگرو
تاسو به هم زما سره کمک کوی،

ملگرو یی وویل: وصاله موږ ستا ملگری یو په هر
وخت کی مو یو د بل سره مرسته کړیده موږ ستا سره
یو خو د لور په باره کی به یی معلومات د کومه کوو؟

د وصال يو ملگري وويل: وصاله زما ورور د هغو په
کور کي موټروان دی زه به یی د هغه څخه پوښتنه وکم
هغه ماښام راځی کور ته زه به بیا سبا تاسو ته خبر
درکم،

ټول ډیر خوشحاله سوه او د ملگرتیا لاس یی سره ټینگ
کړ،

کله چي سبا سو نو وصال او ملگري یی سره ناست وه
خو هغه خبر ولا ملگری یی نه وو لا راغلی خوشی
وروسته هغه راغلی او په خوشحالی یی ملگرو ته
وويل: ملگرو د هغی معلومات می وکړل هغه یوه لور
لری چي رخسار نومیری تقریباً وای د شلو کالو ده خو
ملگرو وای هغه په پلازمینه کي اوسیری هلته درس
وایی نو وصاله یاره ستا کار مشکله دی چي وسی،

وصال وويل: ملگرو مه ناهیلی کیری مشکله ده خو
ناممکینه نه ده تاسو پلازمینی ته د تلو اماده کي ونیسی
مور به سبا روان سو،

ټولو وويل: سمده وصاله چي څنگه ستا خوښه وی،

کله چی سبا سو نو ټول د پلازمینی په لور روان سول
 تر ساعتونو ساعتونو سفر وروسته پلازمینی ته
 ورسیدل او د نوموړی پوهنتون پوښتنه یی وکړه کله
 چي یی پوهنتون پیدا کړ نو هغه د پلازمینی تر ټولو
 ستر او سخت پوهنتون وو چي یوازی پکښی د هیواد
 لایقو شاگردانو درس وایه د وصال ملگرو وصال ته
 وویل: وصاله یاره په دی پوهنتون کی خو داخله
 ناممکینه ده چي تاته دی یی درکی، وصال وویل:
 ملگرو هغه ماته راپریږدی درخی اوس دلی یو نیردی
 کور په کرایه ونیسو د اوسیدو لپاره،

وصال او ملگرو یی پوهنتون ته نیردی یو کور د
 اوسیدو لپاره په کرایه ونیوی ډیر ستړی سوی وه نو
 حکه ټول په خواږه خوب بیده سول سهار وختي تر
 ټولو دمخه وصال د خوبه راکښینستی غوښتل یی چی
 دباندی وگوری چی څه وخت دی کله چي یی د کوتی
 کلکین خلاص کړ د سهارگاه شمال پری ښه ولگیدی
 هلته ورته ولاړ وو چي په دی وخت کی یی د دوی د
 کور پر مخامخ د همسایه و کورته پام سو د هغه کور

په يو خونه كي يو ښكلي انجلي ناسته وه او ډير په عاجزي يي لاس پورته كړي وو او دعاوي يي كولي وصال ته ددي دینداري او ښكلي نوراني څيهری ډير خوند ورکړ او هلته يي څو شيبی ورته کتل،

کله چي لمر راپورته سو نو وصال او ملگرو يي ځان تيار کړ او د پوهنتون پر لور روان سول په لاره كي وصال هغه د سهارگاه دعاوو ولا انجلي وليدل هغه چي به د هر غريب سره مخ کيدل نو يو څه اندازه پيسی به يي ورکولي وصال د هغی دا مهربانی ته مسکی سو په دی وخت کی يي ملگرو په هغی انجلي پسی ناره کړه: واه څومره مهربانه انجلي ده څومره بزرگه ده هاهاهاهای ابي اغلی مور ته هم يو څه راکه هاهاهاه، هغی انجلي تر شا ورته وکتل خو هيڅ يي ونه ويل بيرته روانه سوه، وصال خپلو ملگرو ته اشاره وکړه چي چپ سي هغوی هم چپ سول، کله چي پوهنتون ته راورسيدل نو د دروازه وان څخه يي پوښتنه وکړه چي دلته څنگه کولای سو داخله وکړو؟ دروازه وان وويل: ايا تاسو د خپل ولايت تر ټولو لایقه شخص یاست که د

خپل ولایت د بنوونځي څخه په لومړي درجه فاريغه
سوی یاست او د نمر و فیصدي مو تر 99% رسولی
یی نو بیا دلته داخله درکوی که نه نه یی درکوی،

وصال وویل: زه ددی هیواد تر ټولو لایقه شخص یم
خو ته یو بله طریقه راوښیه یو بله لار مار نلری چي
داخله پکښی وکم؟

دروازه وان وویل: ایا ته د درس ویلو سره رښتیا هم
ډیر مینه لری؟

وصال وویل: هو بیخي زیاته خو د همدی لپاره د خپل
ولایت څخه دلته راغلو،

دروازه وان وویل: نو بیا داسی وکه چی د یو لوړ پوړی
شخص یا والی واسیطه ورته وکه بیا دی داخلوی،

وصال او ملگری یی فکر وکړ چی اوس څنگه لار
ورته جوړه کړی چی په دی وخت کي د وصال یو
ملگری قسیم وویل: وصاله زما د پلار یو ملگری د
جمال په نامه دلته په پلار مینی کی غټه وظیفه لری هغه
ته به ورسو،

وصال وویل: احمقہ اول دی ولی نہ ویل؟

وصال او ملگری بی د قسیم د پلار د ملگری کورته
ورغل قسیم خپل د پلار ملگری ته وویل: جمال کاکا
مور د خپل ولایت څخه دلته راغلی یو چی د پلازمینی
په پوهنتون کی داخله وکو خو هغوی داخله نه راکوی
ته کمک راسره وکه،

جمال وویل: زویه هغه ډیر سخت پوهنتون دی زه
دومره درسره کولای سم چی یوازی تا هلته داخل کړم
تاسو ټوله نسمل کولای،

قسیم وویل: جمال کاکا مور ټول داخل که مور ټول
سره ملگری یو،

جمال وویل: نه یی سم کولای زویه بڅښنه غواړم،
قسیم وویل: نو سمدہ جمال کاکا نو یوازی زما دا
ملگری وصال هلته داخل که ځکه دی یتیم دی او
غریبان هم دی او د درس هم ډیر شوقی دی،

جمال وویل: سمدہ تاسی ورسی زه به زنگ ور ووهم،

وصال هلته داخله واخيستل وصال هلته گرځيدی چي
 هغه د دوی همسايه انجلی یی ولیدل ورغلی او هغی ته
 یی سلام ووايه هغی په ډیره مینه جواب ورکړ او بیا
 مصطفی ورته وویل: اغلی سهار چی زما ملگرو ستا
 سره کومه بی ادبي وکړه د هغو پر حای زه بخښنه
 غواړم، هغی ورته وویل: نه هیڅ خبره نه ده زه نه یم
 پری خفه سوی،

وصال د هغی څخه ولاړی کله چي سبا سو او پوهنتون
 ته راغلی نو د صنف په لومړی چوکي کی کښینستی د
 صنف ډیر درس باندی وغمیدی او غوښتل یی چی
 دباندی ووځی نو کله چی به شاگردان صنف ته رانوتل
 ده به تر میز لاندی پښه ورته کښینول او هغه به یی
 پر مخ وغورځوه استاذ څو واری بد بد ورته وکتل خو
 چي وصال بیا هغسی وکړه نو بیا یی د صنف څخه
 ویستی وصال په پوهنتون کی گرځيدی چي د دوی
 همسايه انجلی یی بیا ولیدل چي د نورو شاگردانو سره
 یی درس وایه وصال په ډیره مینه هغی ته کتل د هغی
 هم وصال ته پام سو څو شیبی یی سره کتل چي بیا

ولارل، څو ورځي همداسي تيريدى وصال کوښښ کوى چي يو داسي څوک پيدا کړى چي ده ته د کمپني د مشر د لور رخسار په اړه معلومات ورکي وصال چي به کله پوهنتون ته ننوتى نو ټوله ورځ به دباندې گرځيدى صنف ته به نه ورتلى د دوى د همسايه انجلي به پکښي فکر وو يوه ورځ وصال په صنف کي ناست وو چي د پوهنتون ريس او نور استاذ هم په دى وخت کي تيريدل يو شاگرد د استاذ څخه پوښتنه وکړه: استاذ محترم موږ څنگه کولای سو چي د يوه څخه تر سلو پوري حساب جمع کړو؟ د پوهنتون ريس او نور استاذان په دى وخت کي ودريدل د صنف د رياضى استاذ چي ددى پوښتنى جواب نه وو ور سره ډير کوښښ يى وکي چي يو داسي طريقه پيدا کړي چي د شاگرد دى پوښتنى ته جواب ورکي ډير وخت يى پر تخته تير کړ نورو استاذانو هم کوښښ کوى خو حل يى نکړ چي په دى وخت کي وصال لاس پورته کړ: استاذ استاذ زه يى ورته حل کم؟

استاذ چي ڪله شاته وڪتل ويليدل چي وصال لاس پورته
ڪريدي ويپڙندي چي هغه هلڪ دي چي ٽوله ورخ به
بي دباندی تيرول او شاگردانو ته به بي تر ميز لاندی
پيني اينولي او غورخول به بي استاذ فڪر وڪر چي دا
تمبل به بي ڇه حل ڪري نو بي ورته وويل چي نه ڪنٽه
ڪه لاس دي،

استاذ بيا په تخطه اخته سو ڏير وخت بي تير ڪر خو بيا
بي هم حل نڪر، وصال بيا لاس پورته ڪر او ويويل:
استاذ زه بي ورته حل ڪم؟

استاذ چي ڪله شاته وڪتل نو ويليدل چي بيا وصال لاس
پورته ڪريدي استاذ بيا ورته وويل: نه ڪنٽه ڪه لاس
مه بي حلوي؟

استاذ بيا په تخطه اخته سو تخطه بي ٽوله ڏکه ڪرل خو
سوال بي حل نڪر تخطه يوار خرابه ڪي بيا هغه ڏکه
سي دي بي بيا پاڪه ڪري خو سوال تر پايه نسو حل په
دي وخت ڪي وصال بيا لاس پورته ڪر: استاذ زه بي
حل ڪم ورته؟

استاذ ته چي ٿڀر درد هم ورغلي وو په درد يي وصال
ته وويل: ووځه د صنفه څخه بي ادبه ته به يي څه حل
کړي تمبله په هيڅ شي پوهيري نه وایي چي زه يي حل
کم دا د کوچنيانو کار نه دی ما په رياضي کی ماسټري
کړيده په کلونو کلونو می استاذی کړيده نه یی سم
حلولای نو ته به یی څنگه حل کی؟

وصال د صنف څخه ووتی او استاذ بیا په تخته اخته
سو تر څو چي سوال حل کړي خو بیا یی هم ونسوای
کولای څو شیبی وروسته وصال تر کلکین سر
راوايستی او په لور اواز یی وويل: استاذ زه یی ورته
حل کړم؟ په دی سره په ټول صنف کی خداوی شروع
سوی استاذ په درد سره ټولو ته وويل: چپ سو مه
خاندی بی ادبو، ټول چپ سول په دی وخت کی د
پوهنتون ریس صنف ته ننوتی او استاذ ته یی وويل:
استاذ ستا چي نه دی زده هغه هلک ته خو موقع ورکه
چي حل یی کړي ورته هغه د څه وخت راهیسی درته
وایي چي زه یی ورته حل کم زه یی ورته حل کم،

استاذ وویل: ریس صاحب دا شاگرد زه پیژنم ډیر تمبل
دی ټوله ورځ د صنف څخه دباندی تیره کړی دی به
یی څنگه حل کړی؟

د پوهنتون ریس وویل: استاذه موقع خو ورکه چی دی
یی حلولای سی او که نه،

استاذ وویل: سمدی ریس صاحب زه به موقع ورکم خو
ته به یی خپله ووینی چی دی څومره تمبل دی،
استاذ او ریس دواړو وصال ته ورناره کړه: راسه ورته
حل یی کړه،

وصال هم صنف ته راغلی استاذ هغه ته مارکر
ورکړ او ورته یی وویل چی ورسه حل یی که
وصال هم تخطی ته ودریدی او په دوو دقیقو کی
یی $n(n+1)/2 = n$ فارمول ولیکی او بیا یی وویل:
مور کولای سو چی د یو څخه تر سلو عددونه ددی
فارمول له لاری حل کړو یا هم په بله طریقه داسی
چی اول د 1 عدد د اخیری د 100 د عدد سره جمع
کوو چی مجموعه یی 101 راوځی او بیا دا حاصل

په مینځنی عدد چي 50 دی کی ضربوو چي په
دواړو طریقو کی حاصل یعنی د یو څخه تر سلو
پوری د عددونو مجموعه چی څومره کیږی 5050
راځی،

کله چی وصال دا سوال حل کړ استاد ریس شاگردان
او نور استاذان ډیر حیران سول او تر څو شیبو حیرانتیا
وروسته د پوهنتون ریس وصال ته وکتل او پر هغه یی
چکچکی وکړی ټولو استاذانو او شاگردانو چکچکی او
شپیلکیان شروع کړل او ټول ډیر خوشحاله سول،

د پوهنتون ریس وویل: شاباس په داسی محصلینو موږ
ویاړو لیری نه ده چي ته به ددی پوهنتون غوره
محصل ونومول سی شاباس،

کله چی سبا وصال صنف ته راغلی نو صنف بیا خوند
نه ورکوی نو بیا د صنف څخه ووتی په پوهنتون کی
گرځیدی څه لیری هاخوا ته د وصال همسایه انجلی او
څو نورو ملگري سره ناست وی د وصال د همسایه
انجلی سره ناستو انجونو وویل: هغه وگوری څومره

بي عقل دي ڏير لوړ استعداد لري خو د هغه څخه هيڅ
گټه نه اخلي او ټوله ورځ د صنف دباندې گرځي،

د وصال همسايه انجلي خپلو ملگرو ته وويل: تاسو ته
دده استعداد څه معلوم دي؟

هغو وويل: ايا ته د تيري ورځي د حيرانونکي پيښي نه
بي خبره؟

هغي وويل: نه نه يم خبره څه پيښه وه؟

ملگرو يي وويل: دي هلک پروند داسي کار وکړ چي
ټول استاذان، محصلين او د پوهنتون ريس ورته هک
حيران سول کوم سوال چي ماسټر او تجربيناکه استاذ
په ساعتونو ساعتونو نکر حل هغه ده په دوو دقيقو کي
حل کړ او پوهيري مدير صاحب څه ورته وويل و دي
هلک ته يي وويل چي ته به د پوهنتون غوره شاگرد
ڏير ژر جوړ سي،

د وصال همسايه انجلي وپوښتل: نو چي دي دومره
لايقه دي نو بيا ولي صنف ته نه ځي د څه لپاره دلته
راغلي دي نو چي درس نه وايي؟

ملگرو ڀي وويل: نه پوهيڙو ڇي ولى ته ورسه پوڻتنه
حُني وڪه ڇي دى ڇه درته وائي؟

د وصال همسايه انجلي ورغلل سلام ڀي ورته ووايه او
د وصال ڇخه ڀي وپوڻتل: خبره سوم ڇي تيره ورڇ
دى په صنف کي هغه سوال حل ڪر ڇي ماسٽر استاذانو
نسواي حل ڪولاي ته استعداد لري نو بيا درس ولى نه
وايي؟

وصال وويل: اڀي اڱلى زه هيڻ استعداد نلرم او نه هم
زه دلته د درس لپاره راڱلى ڀم زه د يو بل ڪار لپاره
راڱلى ڀم دلته،

د وصال همسايه ملگري وويل: د ڪوم ڪار لپاره؟

وصال وويل: پريڙده ڀي ته ڀي ڇه ڪوي؟

د وصال همسايه انجلي وويل: ڪيداي سي زه مرسته در
سره وڪم،

وصال خوشحاله سو او هڱي ته ڀي وويل: سمدہ درته
وايم خو وعده وڪه ڇي بل چاته به نه وائي،

هغي وعده وکړه چی چاته به نه وایی،

وصال وویل: زه دلته د یوی انجلی لپاره راغلی یم د
هغي پلار ماته پیغور راکړی وو چي ته زما د بوت
حيثيت نلری نو زما د لور سره د واده خبری کوی زه
غواړم چی د هغي سره جعلی مینه شروع کم او بیا
جعلی واده ور سره وکم د هغي پلار ته دا ثابته کم چی
زه څوک یم زه د همدی ضد د پوره کولو لپاره راغلی
یم،

هغي وپوښتل: د هغي پلار څه کار کوی؟

وصال وویل: د هغي پلار د توکرانو کمپنی لری،
هغه حیرانه سوه او وصال ته یی وویل: د هغه نوم او
د هغه د لور نوم څه شی دی؟

وصال وویل: دی ظفر خان نومیری او لور یی رخسار
نومیری،

همسایه انجلی یی وویل: تا د هغي په باره کی دا دومره
معلومات د کمه کړه؟

وصال وویل: ته دا پریرده ته راته ووايه چی ته هغه
پیژنی؟

همسایه انجلی یی وویل: هو پیژنم یی هغه زما ملگری
هم ده،

وصال ڈیر خوشحاله سو او هغي ته یی وویل: هیله
کوم هغه ماته راوښیه ایا زما سره کمک کوی تر څو
زه خپل ضد پوره کم؟

همسایه انجلی یی وویل: هو کوم یی خو په یوه شرط
ووايه قبول دی دی؟

وصال وویل: هو زما ستا هر شرط قبول دی،

همسایه انجلی یی وویل: زما شرط ڈیر سخت دی ووايه
منی یی؟

وصال وویل: هو منم یی ماته هیڅ کار هم نه دی سخت،
همسایه انجلی یی وویل: ته به هر وخت پوهنتون ته پر
وخت راځی او تر رخصتیه پوری به په صنف کی یی
د شپي به د ملگرو سره بانډارونه نه وی ستاسو د

سمیستر ختمیدو ته او امتحان ته یوه میاشتی پاتی ده ته
به په صنف کی اول نمره کی نیسی که دوهم لا راغلی
نو کمک دی ولاړی هیڅ کمک بیا نه در سره کوم،

وصال وویل: سمدۀ اغلی ستا شرط ماته قبول دی خو
ته وعده راسره وکه چي ته به بیا زما سره کمک کوی،
همسایه انجلی یی وویل: سمدۀ زه وعده در سره کوم
چی ته خپل شرط پوره کړی زه به هم ستا سره کمک
وکم،

وصال وویل: مننه اغلی او رښتیا ما و تا خو نومونه لا
نه سره وویل زما نوم وصال دی او ستا نوم اغلی؟
همسایه انجلی یی وویل: ماته ټول په کور کی شبانه
وایی،

وصال وویل: ستاسو په لیدو خوشحاله سوم اغلی
شبانۍ،

شبانۍ وویل: زه هم بڼاغلی وصاله د اوس لپاره د خدای
په امان بڼه وخت،

کله چي سبا سو نو سهار وختی چي لا شپه وه شباني
عبادت کاوه چي دباندی یی د موټر سیکل ږغ واوریدی
کله چي دې په کلکین کی ورته وکتل نو ویلیدل چي د
وصال د پوهنتون بسته په اوږه کی ده او پوهنتون ته
روان دی شبانه موسکی سوه،

صنف ته تر ټول اول وصال راغلی وو ټول حیران وه
ورته ټوله ورځ یی په صنف کی تیره کړه او درس ته
یی سم غوږ نیولی وو، د شباني او نورو ملگرو یی د
وصال د صنف وخوا ته پام وو چي ایا وصال اوس
راوځی او کنه خو نه راووتی کله چي رخصتی سوه
نو تر ټولو اخیر وصال راووتی د صنف څخه کله چي
شباني ته نیردی راغلی نو سلام یی ورته وکړ او ورته
یی وویل: دا دی اعلیٰ شباني زه خو ستا شرط پر ځای
کوم،

شباني وویل: ونیسه ادامه ورکه او اول نمره گی
ونیسه،

وصال د سميستر تر پايه ډير کونښن وکړ او د ټول
صنف اول نمره سو کله چي د امتحان نتايج معلوم سوه
لومړي شباني هغه وکتل نو د وصال نوم يي لومړي
پکښي وليدي خوشحاله سوه او وصال په طرف روانه
سوه، وصال ته په پوهنتون کي ټولو مبارکي ورکول
او ملگري يي هم ډير خوشحاله وه کله چي وصال
شبانې وليدل نو د هغې پر طرف ور رهي سو کله چي
شبانې ته ورسيدی نو شباني ورته د اول نمره گي
مبارکي وويله، وصال تري مننه او وکړه او ورته يي
وويل: شباني ما خو خپل شرط پوره کي اوس دي ته
هم شرط پوره کړه سمدې؟

شبانې موسکي سوه او ويويل: سمدې سبا به زه هم خپل
شرط پر خاي کړم،

وصال تري مننه وکړه، شبانې ددي په اړه فکرمنه وه
چي دا به د وصال سره څنگه مرسته وکړي،

کله چي سهار سو نو وصال د پوهنتون ومخته په دي
تمه ولاړ وو چي شبانې به کله راسي او دي به د رخسار

سر ه معرفي ڪري، ڇو شيبی وروسته شبانه معلومه
سوه ڪله چي وصال ته را ورسيدل نو وصال ورته په
بي صبري وويل: شباني چيري وي زه تاته د څه وخت
راهيسي په تمه وم،

شباني وويل: را روانه وم په کور کي مي کارونه څه
زيات وه نو په دي خاطر وځنڍيدم،

وصال وويل: شباني اوس نو هغه د ظفر خان لور
رخسار راوښيه،

شباني وويل: دربنووم يي خو هو زما نوم به نه ور
يادوي ځکه چي زما د هغي سره خوا بده ده،

وصال خفه غوندي سو او ويويل: ازا سمدنه نه دي ور
بنووم خو نو يي راوښيه،

شباني د پوهنتون خواته يوي انجلي ته چي هلته ولاړه
وه اشاره وکړه او وصال ته يي وويل: هغه انجلي
ويني؟

وصال وويل: هغه سره کالي چي يي اغوستي دي؟

شبانې وويل: هو هم هغه ستا رخسار ده نور ته پوه
سوی او هغه پوه سوه که واده ور سره کوی که یی د
پلار جايداد خپلوی ستا خوښه،

وصال وويل: مننه چی راودینوول،

وصال خپلو ملګرو ته وويل: ملګرو زموږ او ستاسو
مقصد هغه سورکالي انجلې ده هغه د هغه مغروره خان
لور ده ته ورته وګوره هغسی د پلار په رکم مغروره
ولاړه ده ته ورته ګوره چي څنګه یی دا مغروری
ورختموم،

وصال د هغی انجلې وخوا ته ور رهی سو هغه د نورو
درو انجونو سره ولاړه وه وصال ورغلی او سلام یی
ورته ووايه هغو وعلیکم کړ او بیا یی وصال ته وويل:
مبارکی درته وایو جی تاسو په صنف کی اول نمره
سواست،

وصال د هغو څخه مننه وکړه او بیا هغو ځانونه ورته
معرفی کړه یوې وويل: زه شبنم نومیرم دا نور زما
ملګري شهناز، فروین، رخسار نومیری، وصال هم

خپل ځان ورته معرفي کړ خو هغو وويل: ستا معرفيت
ته اړتيا نسته دا ټول پوهنتون تا پيژني کله چي تا پخپل
صنف کي هغه سوال حل کړ او بيا دي اول نمره گي
تر لاسه کړه ډير ژر دي ترقي وکړه،

وصال د هغو څخه مننه وکړه،

شبڼم، فروين او شهناز رخسار ته وويل: رخسار موږ
خو د صنف وخت مو دي ته او ښاغلي وصال بانډار
سره وکړي، هغو د وصال او رخسار څخه خدای په
اماني واخيستي او ولاړي رخسار او وصال کرار
کرار په قدم شروع وکړه رخسار وصال ته وويل:
ښاغلي وصاله تاسو راته ويلای سي چي ستاسو د
کاميابي راز په څه کي دي؟

وصال موسکي سو او ويويل: ددي تر شا هيڅ کوم راز
نسته بس سوال وو ذهن مي يو څه سره وجنگوي او
حل مي کي نور څه نه،

رخسار وويل: که ددي تر شا څه نه وو نه بيا دا د
صنف اول نمره گي مو بيا څنگه تر لاسه کړه؟

وصال وويل: ددی تر شا يو څه سته زه يو چا ورته
وهڅولم او پر مایي ټينگار وکړ چي بايد اول نمره گي
تر لاسه کړم،

وصال او رخسار تر ډير بانډار وروسته سره ولاړل د
دوی دوو ملاقاتونه همداسی جاری وه تر دی پوری
چی دوی دواړه نیردی ملگري سول سره رخسار په
وصال ډير باور پیدا کړ، کله چی شبانی پر وصال د
سهار وختی د راکښینستو شرط ایښی وو نو هغه د
وصال عادت سو او هر سهار وختی به راکښینستی
لومړی به د کلکین وخوا ته ولاړی هلته به یی ولیدل
چی شبانه په عبادت اخته وی وصال به موسکی سو
او د شبانی عبادت او دیندوستی به ډير خوند ورکړ

وصال کوښښ کاوه چی رخسار ژر ځانته نیردی کړی
د رخسار هم د وصال سره مینه پیدا سوی وه د ډير
وخت وروسته وصال تلواری سو نو یی رخسار ته
وويل: رخسار زه غواړم تاته يو څه ووايم،
رخسار وويل: هو مهربانی ووايه،

وصال وويل: رخسار زه فکرجن یم چی څنگه او د
کمه ځایه یی درته ووايم؟

رخسار پوهیده چی وصال ورته د مینی وړاندیز کوی
نو یی ورته وويل: وصال هر څه چی وایی په سره
سینه او بيله ویری یی ووايه،

وصال وويل: رخسار زه سسسستا سسر ه میینه کوم،
رخسار موسکی سوه او وصال ته یی وويل: وصال زه
هم ستا سره مینه کوم د کومي ورځی نه چی می ته
لیدلی یی درباندی مینه سوی یم خو ویلای می نسوای
درته،

وصال په ظاهره ډیر خوشحاله سو ځکه چی دی خپل
مقصد ته ورسیدی سهار د وخته یی د شبانی د کور
دروازه ور وتکول کله چی شبانی دروازه ور خلاصه
کړه نو وصال هغی ته متایی ورکړه او ورته یی وويل:
مننه مننه مننه اغلی شبانی ستا په مرسته نن زه خپل
مقصد ته ورسیدم ما هغی ته د مینی وړاندیز وکی او
هغی ومنی اوس به نو زه خپل مقصد ته ورسیرم،

کله چی وصال دا وویل نو شبانی په ډیره غوسه سره
متایان بیرته د وصال په لاس کی کښینول او ورته یی
وویل: واخله دا متایان دی زه یی نه غواړم او ووځه
زما د کوره چي بیا رانسی،

وصال حیران سو او شبانی ته یی وویل: څه پینه ده
اغلی خیریت دی،

شبانی وویل: هو خیریت دی خو بس ووځه زما د کوره
د یوی مظلومی انجلی په احساساتو لوبی کوی او خپل
مقصد ته ځان رسوی دا ستا نارینتوب سو ما خو در
سره ددی لپاره مرسته وکړه چي ته به د خپل دی چټل
مقصد څخه واوړی ووځه زما د کوره چي بیا دی دا
مخ ماته رابنکاره نه کړی،

وصال په حیرانی د شبانی د کوره ووتی او په خپله
لاره ولاړی کله چي ماښام سو نو وصال پر کټ پروت
وو او د شبانی خبری یی په ذهن کی ګرځیدلی تر سهار
یی خوب ونه کړ کله چي سهارګاه سوه نو دباندی د
کلکین وخوا ته رهی سو تر څو شبانه ووینی چی ویکتل

نو شبانه بيا په عبادت بوخته وه وصال د هغي وخواته
موسكى سو، كله چي پوهنتون ته ولاړي نو په لاره
كي شبانه هم پوهنتون ته روانه وه دواړه يو خاي
پوهنتون ته ورسيدل كله چي پوهنتون ته داخل سوه نو
رخسار د پوهنتون په دروازه كي ولاړه چي وصال يي
وليدى نو ژر د هغه وخواته ورغلل او ورته يي وويل:
وصال ته چيري وي تر اوسه زه تاته دا څو ساعته
كيري انتظار وم، شباني دا خبري واوريدى او د وصال
طرف ته يي خفه غوندى وكتل وصال هم خفه غوندى
د هغي وخواته وكتل او بيا وصال رخسار ته وويل:
مصرفه وم نو په دى خاطر ناوخته راغلم،

رخسار وويل: وصال ته وگوره ما تاته څه شى
راوريدى؟

وصال وويل: څه؟

رخسار وويل: ما درته خوري جلبى راوريدى سهار
مى په خپلو لاسو پخي كړى،

وصال وويل: وبخڻه رخسار زما ستوني خوري زه
بي نه خورم، وصال خپلي سترگي په شبناني کي ښځي
کړي وي چي مخته روانه وه کله چي وصال رخسار
ته منفي جواب ورکړ نو شبنانه ودریدل او بيا خفه
غوندي يي د وصال خواته وکتل او بيا صنف ته ولاړه،
څو وخت همداسي تير سو کله چي به وصال او رخسار
سره مخ سوه نو وصال به د هغي سره سمی خبري نه
کولي او نه به يي هم د هغي موبایل ته جواب ورکوي
يوه ورځ وصال په پارک کي يوازي ناست وو شاته
بي شبنانه هم ناست وه شبناني وصال ليدی خو وصال
هغه نه ليدل چي په دی وخت کي رخسار راغله او
وصال ته يي وويل: وصال څه پيښه ده دا څو ورځي
کيري نه سمه خبره راسره کوي نه می موبایل ته
جواب وايي اخير ولی؟

وصال رخسار ته وويل: رخسار زه غواړم تاته يو څه
ووايم،

رخسار وويل: ووايه څه وايي؟

وصال وويل: رخسار زه ستا سره مينه نکوم،

رخسار حيرانه سوه شبانه چي د دوی خبرو ته يی غوړ
نيولی وو هم حيرانه سوه او بيا رخسار وويل: وصال
دا ته څه وایی خو تا راته وويل چي ته زما سره ډيره
مينه کوی،

وصال وويل: هغه ټول درواغ وه ما د ملگرو سره
شرط تړلی وو چي زه به تاته د میني وایم او ستا سره
به د مسخرو مينه او واده کوم؟

رخسار په ژړا سوه او وصال ته يی وويل: او تر واده
وروسته دی پرینوولم او ه؟

وصال وويل: هو،

رخسار ډيره غوسه سوه او وصال يی ټینگ پر مخ په
چپلاخه ووځلی او ځنی ولاړه وصال پر مخ لاس نيولی
وو چي په دی وخت کي يی شباني ته پام سو هغه هم
په غوسه وه او بيا ولاړه،

د وصال مينه د شبناني سره پيدا سوي وه نو حُكه يي
رخسار ته رښتيا وويل چي دي د هغي سره مينه نه
كوي وصال به هره ورځ كوښښ كوي چي د شبناني
څخه بخښنه وغواړي خو شبناني به دده خبره نه اوريدل
او حُني ولاړه به وصال ټير پریشانه وو درس ته يي
هم زړه نه كيدى شبناني ته يي ملگرو وويل: شبناني ته
ولى هغه ته بخښنه نه كوي هغه د څه وخت راهيسي
بخښنه در څخه غواړي او ته پوهيږي دي يو واري بيا
د پخوا پخیر سويدي چي صنف ته نه حُي او ټوله ورځ
تاته گوري او غمگين وي شبناني يوه خبره درته وكم؟
شبناني وويل هو ويكه، ملگري يي وويل: شبناني ته
پوهيږي چي ده هغي بلي انجلي ته رښتيا ولى وويل
چي دي د هغي سره مينه نكوي؟

شبناني ورته وويل: نه ولى؟

ملگري يي وويل: شبناني حُكه چي وصال ستا سره مينه
كوي،

شبانه حيرانه سوه او د ملگرو څخه ولاړه کله چي
 ماښام سو شبانه پر بستر وه خو خوب نه ورتلی او د
 ملگرو دا خبره يی په ذهن کی گرځيدل چي ويل يی
 وصال ستا سره مينه کوی د وصال زياتی بڅښنی يی
 هم په ذهن کی گرځيدلی چي هغه به هره ورځ ددی
 څخه په ډيره مينه بڅښنی غوښتلی، شبانی همدا فکرونه
 کول چي په دی وخت کی د کلکين لخوا څخه يو چا
 ددی کوټی ته يو خط راوغورځوی شبانه ژر ولاړه
 سوه او دباندی يی وکتل خو څوک يی ونه ليدل کله چي
 يی د وصال د کوټی وخوا ته وکتل گروډف لگيدی چي
 بيا ژر مړ کړای سو شبانه پوه سوه چي دا خط وصال
 ورته غورځولی دی کله چي شبانی خط خلاص کړ نو
 ويکتل چي ليکلی يی وه: السلام عليكم شبانی زه پر
 خپلو کړنو ډير پښيمانه يم تل می خپل ضد ته توجه
 کړی ده او هغه راته هر څه وو خو په دی نه پوهيدم
 چي په دی سره به د يو چا زړه مات سی يو چا ته به
 غم ورسيزی د هغو احساسات به زخمی سی په دی نه
 پوهيدم خو تا ماته هر څه را زده کړه اوس ما ته تر

هر څه مهم د يو چا مينه ده د يو چا احساسات دي د يو
 چا زړه دي ما رخسار ته ټول رښتيا وويل اوس نو ماته
 بخښنه وکړه په راتلونکي کي به بيا داسي تيروتنه ونه
 کړم او ته پوهيږي چي زه ولي ستا بخښني ته بيتابه يم
 ځکه چي زه ستا سره مينه کوم هو شبناني ستا ښکلو
 اخلاقو، ستا حسن، ستا ښو خبرو زما زړه گټلي دي
 زما په زړه کي تا يو لوی حای نيولی دي زه ستا سره
 ډيره مينه کوم بيله تا ژوند نسيم کولای سبا زه ستا څخه
 ددي جواب غواړم په درنښت: ستا وصال،

کله چي شبناني دا خط ووايه نو ډيره حيرانه سوه او
 وروسته يي مسکا پر مخ خواره سوه،

کله چي سهار سو نو شبنانه چي به په کمه لار پوهنتون
 ته تلل وصال هلته ورته ناست وو خو ددي واري شبنانه
 پر بله لار ولاړل چي پر هغه لار يوازي موټران تلل
 گڼه گونه به هم نه وه، وصال پر مخکيني لار شبناني ته
 انتظار وو خو هغه نه راغلل څه وخت چي تير سو
 وصال د شبناني د ملگرو څخه پوښتنه وکړه چي شبنانه

ڇه سول هغو ورته وويل ڇي هغه خو پر هغه بل سرڪ
ولاره، وصال هم پسي ور وڃستل تر ڏير منزل
وروسته شباني ته ورسيدى هغي ته يي سلام ووايه خو
شباني ڇه نه ورته ويل وصال په ستري اواز ورته
وويل: شباني خط دى ووايه؟ اوس نو جواب راکه،

شبانہ خپل ضد نيولى وه وصال ته يي په غوسه وويل:
هيله کوم ما يوازي پريرده زه نه غواړم ستا سره خبري
وڪم،

وصال وويل: شباني ما خو بڅبنه در څخه وغوښته
رخسار ته مي هم رښتيا وويل او تا خو وليدم ڇي ڇه
ټينگه چکه يي ووهم ستا څخه مي څو واري هم بڅبنه
وغوښته نو بيا ته ولي تر اوسه غوسه يي راته اخير
ڇه خبره ده؟

شباني وويل: وصال ما درته وويل ڇي ما يوازي
پريرده زه نه غواړم ڇي ستا سره خبري وکړم هيله
کوم ما يوازي پريرده، په تگ تگ کي وصال ودريدى
او شبانه مخکي ولاړه څو شيبی وروسته شباني د شا

له طرفه يو د ټکر ږغ واوریدی چې شاته یی وکتل نو ویلیدل چې وصال مو تر وهلی دی او په وینو کی لت پت پروت دی او لاس یی د شبانی طرف ته نیولی دی شبانی چې کله دا حالت ولیدی نو د ډیره وحمه گونگه سوه او د وصال و طرف ته یی ور وخځستل او هغه یی راپورته کړ او چیغی یی کړی پر او د کمک ناری یی وهلی چې خو شیبی وروسته یو مو تر راغلی او وصال یی مو تر ته پورته کړ د روغتون پر طرف رهی سول شبانی د وصال سر په خپل غیر کی کښینوی او هغه یی بیداره کاوه چې بی سده نسی که نه نو شک ته به ولاړ سی او تر روغتونه پوری یی د وصال وصال بیداره سه وصال وصال بیداره سه ناری پر وهلی تر خو چی روغتون را ورسیدی نو ډاکترانو ژر هغه بستر کړ او پانسما ن یی ورته وکړ شبانی د عملیات خانی ومخته انتظار ورته کاوه،

شبانی د عملیات خونی ومخته ډیر انتظار ورته وکړ بیا یی د ډیره غمه پلار ته زنگ ووهی کله چی پلار تلفون ته جواب وواپی نو د شبانی د ژړا ږغ یی

واوریدی نو ویویل: لوری لوری څه پېښه ده خیریت
دی څه خبره ده، شبانی په ژړا ویویل: هو بابا خیریت
دی، پلاری ویویل: لوری څه خبره ده ته ماته ووايي
زه به هم دا اوس در روان سم که کومه ستونزه وي؟
شبانی په ژړا ویویل: بابا زما یو ملگری موټر ووهلی
او ټیری زخمی کړ، پلاری ویویل: لوری ته مه ژاړه
خدای به یی روغ کړی زه همدا اوس د هغه ځای تکره
ډاکټرانو ته تلیفون کوم چي هلته ژر تر ژر ځان در
ورسوی، شبانی ویویل: سمدې بابا خدای په امان،

تر څو ساعتو وروسته ډاکټران د عملیات خونی څخه
راووتل شبانه ژر ورغله او د هغو څخه یی پوښتنه
وکړه: ډاکټر صاحب ډاکټر صاحب وصال څنگه دی؟
ډاکټر ویویل: زخمونه یی ټیر ژور دی موږ اوس څه
نسو ویلای؟

شبانه ټیره پریشانې سوه او ډاکټرانو ته یی ویویل: ایا زه
د هغه سره لیدلای سم؟

ډاکټر ویویل: هو مهربانی ورسی،

شبانہ د وصال عملیات خونی تہ ور غل او د هغه د
 کټ تر څنگ کښینستل د هغه په مخ کی یی خپلی
 سترگی بنخی کړی او تر سترگو یی اوښکی د اوبو
 پخیر روانی سوی د وصال لاس یی په لاس کی ونيوی
 او ښگل یی کړ او د وصال د تیر ژوند خوښی یی په
 ذهن کی گرځیدلی او بیا یی وویل: وصال تا خو زما
 څخه جواب غوښتی وو تا خو ماته د مینی وویل خو
 زما جواب دی نه واوریدی ته به زما جواب اوری زه
 تاته وایم چی زه هم ستا سره مینه کوم تر خپل ځان هم
 ډیره ستا څخه مخکی ما مینه در سره کول کچیری په
 تا اوس یو څه وسوه نو زه به هم خپل ځان ووژنم،

په دی وخت کی وصال په هوښ راغلی او د شبانی
 لاس یی ټینگ ونيوی او ښگل یی کړ شبانی چی کله
 وکتل چی وصال په هوښ راغلی نو ډیره خوشحاله
 سوه وصال وویل: هی لیونی ستا ژوند زما لپاره ډیر
 مهم دی ځکه چی زه بيله تا ژوند نسیم کولای ته زما
 ساه او زړه یی، وصال او شبانه ډیر سره خوشحاله
 سوه شبانی وصال پر تندی ښگل کړ ډاکټرانو شبانی ته

وويل: مور خان صاحب را استولي يو که مور ته کوم خدمت وی مور درته حاضر يو او وصال بايد دري ورخی دلته زمور سره بستر یی تر خوی په بڼه ډول درملنه وسی، شبانی وويل: سمدۀ ډاکټر صاحب وصال به تر درو ورخو پوری همدلته وی خو په یوه شرط چي ډوډی به زه ورکوم،

ډاکټرانو او وصال وخنډل او بیا یی وويل: سمدۀ چي څنگه ستاسو خوبڼه وی،

شبانی به هر سهار او ماښام وصال ته پخپلو لاسو ډوډی ورکول او د مینې خوږی خوږی خبری به یی کولی د روغتون په اخیری ورځ وصال د شبانی څخه پوښتنه وکړه: شبانی په هغه ورځ چي ډاکټرانو وويل چي مور خان صاحب را استولي يو دا یی کوم خان بنوی خان صاحب څوک دی؟

شبانه موسکي سوه او وصال ته یی وويل: زما پلار دی کله چي ته په عملیات خونه کی وی ما می پلار ته تلیفون وکړ چي ملگری می موټر وهلی دی بیا هغه

راته وويل چي زه تر ټولو ټکره ډاکټرانو ته تليفون کوم
چي ژر تر ژره ځان در ورسوي،

وصال وويل: مننه شبناني چي زما لپاره دي دومره
زيات تکليف وکړ،

شبناني وويل: نه ما ستا لپاره نه بلکي د خپل ځان لپاره
مي تکليف وکړ د خپلي ميني لپاره،

وصال وويل: بڼه نو شبناني ما د خپل پلار سره څه
وخت معرفي کوي چي زما و ستا د واده خبري ور
سره وکم؟

شبنانه موسکي سوه او ويويل: وصال زه به دي د خپل
پلار سره معرفي کړم خو ته زما يو شرط مني؟

وصال وخنډل او ويويل: شبناني! يو شرط نه ستا د
لاسته راوړلو لپاره سلو شرطو ته هم تيار يم ووايه څه
خبره ده؟

شبناني وويل: وصال مدير صاحب تاته يو وخت ويلي
وه چي ته به د پوهنتون غوره محصل جوړيزي زه

غوارم چي ته دي مقام ته خان ورسوي او زه په تا
وويارم،

وصال حيران سو او شباني ته يي وويل: شباني دا خو
ډيره سخته ده ته خو پوهيري چي زه دا نسيم كولاي،
شباني وويل: زما لپاره هم نه؟

وصال وويل: ستا لپاره خو زه خپل خان هم قربانولاي
سم خو دا ډيره سخته ده ته خو پوهيري چي زموږ او
ستاسو په پوهنتون كي د هيواد تر ټولو تكړه شاگردان
دي نو زه به يي د هغو ټولو څخه څنگه گټم؟

شباني وويل: لكه څنگه چي دي په هغه ورځ هغه
ناممكن سوال حل كړ همداسي زه ستا سره كمك او
همكاري كوم،

وصال موسكي سو او ويويل: سمدې ستا لپاره خو زه
خان هم وژلای سم،

شباني وويل: چپ سه بل وار دا د مرگ خبري مكوه،
وصال وويل: سمدې نه يي كوم،

وصال د غوره محصل د جوړیدو لپاره تیاری شروع
 کړ ټوله ورځ به یی په صنف کی تیروول او چی کله به
 رخصت سو نو شبانی به تر لاس و نیوی او کتابتون ته
 به یی بوتلی او هلته به یی ډیر کتابونه په مطالعه کړل
 د شپي به یی هم مطالعه کول د هیچا سره به یی خبری
 نه کولی یوازی به یی خپل درسونه ویل او مطالعه به
 یی کول،

امتحانو ته لږ وخت پاتی وو وصال کوښښ کوی چی
 ډیره مطالعه وکړی شبانه هم د هغه سره په درسونو
 کی کمک کوی دا وو چی امتحانونه راوړسیدل هر یو
 کوښښ کوی چی ښه سوالونه حل کړی وصال هم
 امتحانو کی کوښښ کاوه امتحانونه خلاص سول اعلان
 وسو چی یوه اونۍ وروسته به نتایج اعلان سی ټول
 ډیر پریشانه وه چی څووم مقام به یی گټلی وی وصال
 هم په فکرو کی ډوب وو خو شبانی او ملگرو یی هغه
 ته ډاډگیرنه ورکول یوه اونۍ پای ته ورسیدل سهار
 وختی شبانی دعاوی کولی چی الله ﷻ وصال کامیاب
 او غوره محصل وبلل سی کله چی د شبانی دعاوی

خلاصی سوی نو د پوهنتون پر لور رهی سول کله
 چي پوهنتون ته ورسیدل نو ویلیدل چي د پوهنتون پر
 یو دیوال موبنتی نتایجو ته ټول محصلین ولاړ دی او
 خپل نتایج گوری شبانی کتل چي د نتایجو لخوا څخه
 وصال خواشینی ددی وخواته را روان دی شبانه هم
 حیرانه سوه او پوه سوه چی وصال پاتی سویدی کله
 چي وصال شبانی ته ورسیدی نو شبانی ورته وویل:
 وصال! خیر دی حوصله وکه هیڅ خبره نه ده ته مه
 خوابدی کیری مور به خپل استقامت د لاسه نه
 ورکوو، وصال هیڅ هم نه ویل او خوابدی د شبانی
 ومخته ولاړ وو شبانی تری پوښتنه وکړه: وصال ته
 څووم مقام سوی وی او غوره محصل څوک سوی
 وو؟ وصال په خواشینی ورته وویل: ورسه خپله یی
 وگوره زه نه یم خبر، شبانه د نتایجو وخواته ور روانه
 سوه کله چی نتایجو ته ورسیدل نو ویلیدل چي لومړی
 نوم او لومړی مقام ولا او غوره محصل وصال وو کله
 چي شبانی دا ولیدل نو ډیره حیرانه او خوشحاله سوه
 او د وصال پر طرف یی وځغستل او ویخندل وصال

هم خندل او کله چي وصال ته ورسيدل نو د هغه سره
 يي شخړه شروع کړه چي تا ولي ماته درواغ وويل
 وصال هم خنديدي او د شباني شخړه يي کنټرولول ټول
 ډير خوشحاله وه او وصال ته يي مبارکي ويلي دوی
 ورځي وروسته د فراغت مراسم وه وصال او شباني
 او ملگرو يي هغه ته اماده کي نيول شباني وصال ته
 وويل: وصال! تا زما څخه يو غوښتنه کړي وه چي زه
 دي د خپل پلار سره معرفي کم او ما شرط ايښی وو
 چي ته به د غوره محصل مقام لاسته راوړي بيل دي
 زه د خپل پلار سره معرفي کوم تا زما شرط ومنی او
 هغه دي دا دي پوره کړ نو زه مي خپل شرط پر ځای
 کوم زه مي بابا ته تليفون کوم چي ستا د فراغت
 مراسمو ته راسي د هغه وروسته به د واده خبري هم
 ور سره وکړو، وصال ډيره خوشحاله سو او د شباني
 څخه يي مننه وکړه، شبانه موسکي سوه او ويويل:
 وصال ته چي زما بابا وويني نو ډير به حيران سي او
 هم به وويريزي هم، وصال موسکي سو او ويويل: ولي
 ستا بابا پيري دي چي ځني وويريزم؟ شبانه موسکي

سوه او ويويل: هغه به بيا زه تا ووينم چي څنگه
ويريزي او که نه ما و تا هوايي ډگر ته پسي ورځو او
هغه راولو، وصال وويل: سمدې ته تليفون ورته وکه
چي هغه راحي او که نه او زما په باره کي ورته
ووايه، شباني وويل: سمدې زه مي بابا ته اوس تليفون
کوم، شباني خپل پلار ته تليفون وکړ کله چي هغه جواب
ورکړ نو شباني وويل: سلام بابا، پلار يي وويل:
و عليكم السلام لوري څنگه يي بڼه يي؟ شباني وويل: هو
بابا زه بڼه يم ته څنگه يي؟ پلار يي وويل: زه هم بڼه يم
لوري ته خو به بڼه يي بيا خو به کوم مشکل نه
وي؟ شباني وويل: نه نه بابا خيريت دي زه ډيره بڼه يم
او ډيره خوشحاله هم يم، پلار يي وويل: الله دي نوره هم
خوشحاله لره لوري خو ته راته ووايه چي ته ولي نن
دومره زياته خوشحاله يي؟ شباني وويل: بابا چي يوه
خبره درته وکړم ته خو به غوسه کيږي نه راته؟ پلار
يي وويل: نه نه لوري الله دي داسي نه کوي چي زه دي
په تا غوسه کيږم ووايه څه خبره راته کوي؟ شباني
وويل: بابا زه شرميږم نسو ويلاي درته؟ پلار يي وويل:

لوری زه ستا پلار یم چي ماته ونه وایی نو چاته وایی
 ایا داسی خو به نه یی چی زوم دی راته پیدا کری
 وی؟ شبانه موسکی سوه او ویویل: هو بابا ما هم درته
 همدا خبره کول، پلار یی وخنډل او ویویل: څوک دی
 دا بختور لوری چي زما شهزادگی یی د ژوند ملگری
 جوړول غواری، شبانه موسکی سوه او ویویل: بابا هغه
 وصال نومیری زموږ او ستاسو د وطن دی زما سره
 په پوهنتون کی دی او د پوهنتون تر ټولو غوره مقام
 یی تر لاسه کړ 2 ورځی وروسته یی د فراغت مراسم
 دی نو ته به راځی بابا، پلار یی وویل: ماشاءالله زه
 پوهیدم چی زما د لور په نصیب به یو تر ټولو غوره
 شخص وی خو لوری زما کارونه بیخی زیات دی زه
 نسیم کولای چی درس، شبانی وویل: بابا ایا تر ما تاته
 کاروبار مهم دی؟ پلار یی وویل: دا ته څه وایی لوری
 زه به دا ټوله مال و دولت تر تا قربان کم ما ته تر تا
 مهم بل هیڅ نه دی لوری خو باور وکه لوری چی ټیر
 مصروف یم، شبانی وویل: بابا زه ستا یوه خبره هم نه
 منم ته به راځی که نه زه ستا سره خبری نه کوم، پلار

ی موسکی سو او ویویل: سمدہ نو در به سم د
خیرہ، شبانہ موسکی سوہ او ویویل: مننہ بابا بس نو زہ
او ستا زوم سبا سہار تاتہ پہ ہوایی ڈگر کی انتظار
کو پخیر راسی بابا،

سہار سو د مرغانو اوازونہ وہ شبانہ او وصال پہ
میدان کی طیاری تہ انتظار وہ خو شیبی وروستہ
طیارہ راورسیدل شبانہ د خیل پلار لیدو تہ پہ تمہ وہ
وصال شبانی تہ وویل: شبانی زمور خو د بابا د بنہ
راغلاست لپارہ د گلانو امیل ہم ہیر سو زہ ورخم
راورم یی تہ ہمدلتہ د بابا پہ تمہ سہ، شبانی وویل:
پریردہ یی اوس بہ بابا راورسیری، وصال وویل: نہ نہ
باید یو امیل ور پہ غارہ کم حکہ زمور اول ملاقات
دی، شبانی وویل: نو سمدہ ورسہ زہ بہ دلتہ بابا تہ
انتظار سم، وصال ولاری چی یو د گلانو امیل د شبانی
لپارہ راوری چی خو شیبی وروستہ د شبانی پلار ہم
را ورسیدی شبانی د ہغہ سرہ روغیر وکر پلار یی
وویل: لوری تا خو ویل چی تہ او زوم می یو حای
راخی زما و بنہ راغلاست نو زوم می ولی نہ دی در

سره راغلی؟ شبانی وویل: بابا هغه هم را سره راغلی
 وو خو ستا د ښه راغلاست لپاره مو د گلانو امیل هیر
 سوی وو هغه پسی ولاړی راوړی یی، پلار یی موسکی
 سو او ویویل: لوری دی ته څه اړتیا ده؟ شبانی وویل:
 بابا ما هم ورته وویل خو زوم دی نه منل ویل زما او
 د بابا دی لومړی ملاقات دی باید په ښه ټول یی ښه
 راغلاست ووايم، پلار یی موسکی سو او څو شیبی
 وروسته د شبانی د پلار و شاته وصال را روان وو او
 را ورسیدی وصال د شبانی پلار د شاله طرفه وینی
 خو مخ یی نه لیدی چی په دی حال کی ورته را ورسیدی
 د شبانی هم ورته پام سو او پلار ته یی وویل بابا شاته
 دی زوم ولاړ دی روغېر ور سره وکه کله چی د شبانی
 پلار مخ ور واړوی نو وصال او د شبانی د پلار دواړو
 څخه لویه ناره وسوه او دواړه ډیر سره حیران سول
 ځکه وصال ولیدل چی د شبانی پلار هم د هغی کمپنی
 مالک وو په کومه کی چی ده یو وخت د ورور سره
 کار کوی او ده د هغه مالک سره جنگ کړی وو د
 شبانی پلار هم ولیدل چی دا هغه هلک دی چی ده د

کمپنی څخه ایستلی وو وصال یواری د شبانی پلار ته وگوری او بیا شبانی ته وگوری فکر یی کاوه چی ده خو ددی خان لور رخسار ته جواب ورکری وو او هغه خو هغه بله وه نو دا بیا څنگه دده لور سوه دواړو حیران حیران سره کتل چی په دی وخت کی ژر وصال د گلانو امیل د شبانی و پلار ته ور په غاړه کړ او ژر یی لاس ور مچ کړ د شبانی پلار هغه امیل ژر د غاړی وکښی او ویغورځوی او شبانی ته یی وویل: رخسار لوری دا بی عقل او بی ادبه خوزه په ژوند ولاکه زوم کم ته نه یی خبره چی دا څومره بی عقل او بی ادبه انسان دی، شبانی وویل: بابا زه په ټولو خبره یم وصال ما ته ټوله کیسه کړیده، پلار یی حیران سو او ویویل: د خبریدا سره سره تا د واده لپاره دی انتخاب کړ؟ شبانی وویل: بابا وصال اوس داسی نه دی هغه اوس سم سویدی، د شبانی پلار وویل: چی هر څنگه وی خوزه دی نه زوم کوم، وصال ارام ولاړ وو هیڅ یی نه ویل شبانی وویل: بابا موږ به په دی هکله پر ارامه خبری وکو سمدې بابا؟ پلار یی په غوسه ځنی روان سو او د

خپل موټر په طرف روان سو، شبانه وصال ته موسکي
 سوه وصال لا هم هلته هغسي حيران ولاړ وو شباني
 وويل: وصال ما نه درته وويل چي ته به زما د بابا په
 ليدو ډير حيران سي وصال لا هم هغسي ايښ پيښ ولاړ
 وو چي شباني سره وښوروي او ورته يي وويل: وصال
 وصال؟ وصال داسي را وغورځيدی لکه د خوبه چي
 وي او بيا يي شباني ته وويل: دا څنگه امکان لري ستا
 نوم خو شبانه دی رخسار خو بله يوه وه چي زه يي په
 چپلاخه وو هلم ستا نوم خو شبانه دی او ه؟ شباني وويل:
 وصال ستا فياد دی چي ما درته ويلي وه چي ما ته په
 کور کي ټوله بيله بابا په شبانه وای زما اصلي نوم
 رخسار دی، وصال په حيراني وويل: نو هغه
 رخسار؟ شباني وويل: نو ولی په يوه نامه دوی انجونی
 نسي کيدلای د هغي نوم هم رخسار وو او زما دا هم
 خو ما تاته ځکه خپل اصلي نوم نه در وښوی که می
 درښولی وای نو ته به اوس څنگه زما کيدلای او ستا
 څخه به څنگه ښه انسان جوړيدای، وصال وويل: شباني
 ستا بابا به هيڅکله ما نه کړی قبول ځکه چي هغه زما

څخه بيخي ډير خوابدي دي، شباني وويل: وصال په ما
 باور لري؟ وصال وويل: تر ځان هم ډير، شباني وويل:
 نو دا كار ماته پريږده اوس راځه بابا په موټر كې راته
 انتظار دي زه به هر څه سم كم، وصال او شبانه هم
 موټر ته ور وختل وصال د ډيره شرمه د شباني پلار
 ته كتلاي نسي چي ورته وگوري هغه ډير بد او په
 غوسه ورته وگوري د شباني دوي دوو ته پام سو شباني
 خپل پلار ته وويل: بابا ته ورته وگوره زوم دي څومره
 په مينه مينه درته گوري خو يو ته يي چي بد او ورته
 گوري ته هم لږ په مينه ورته وگوره، پلار يي په غوسه
 شباني ته وكتل او بيا يي مخ د شباني څخه واړوي
 شباني خپل پلار ټينگ په غير كي ونيوي د پلار يي هم
 غوسه ختمه سوه او د خپل لور په سر يي د شفقت لاس
 تير كړ، كله چي ماښام سو رخسار خپل پلار ته د وصال
 د ښه والي په هكله ډيري خبري وكړي او د پلار زړه
 يي هم څه ناڅه نرم سو، سبا ته د وصال او رخسار د
 فارغت مراسم وه د هيواد لوي لوي چارواكي هم ورته
 راغلي وه مراسم پيل سول د غونډي وياند وويل: ټولو

میلینو او محصلینو ته ښه راغلاست وایو هیله ده چی
 پخیر به رارسیدلی یاست دوستانو زموږ نننی مراسم د
 هیواد په سطحه د یو لوړ مقامه پوهنتون د محصلینو
 فراغت ته ځانګړی سويدي په دی مراسمو کی به موږ
 ټولو فاریغه سوی محصلینو ته د هغوی د فراغت
 ټیپلومونه ورکړو دوهم او دریم مقام ولا محصلینو ته
 د پوهنتون د ریس لخوا او د کال د تر ټولو غوره
 محصل ته د هیواد د ولسمشر لخوا تحفی هم برابری
 سويدي دوستانو راځی نو په مراسمو به پیل وکړو
 لومړی یی هم د کال د غوره محصل څخه راپیلوی
 تاسو به وایست چی دا شخص څنګه او ولی د کال د
 تر ټولو غوره محصل وپیژندل سو راځی چی تاسو ته
 یی په اړه یو څه معلومات در کړم نوموړی محصل
 ځکه د کال غوره محصل وبلل سو چی نوموړی په
 لومړی کال لومړنی صنف او لومړی سمیستر کی
 داسی یو سوال حل کړ چی لوی لوی استاذان ورته
 عاجزه پاته سوی وه،

نوموړی د پوهنتون څلور کلنه دوره په درو کالو کې وویل د درو سرو کلونو د نمر و سلنه یی تر ټولو محصلینو لوړه ده نو ځکه یی د غوره محصل مقام خپل کړیدی ستاسو په اند دا محصل به څوک وی؟ ټولو محصلینو په یوه وار نارې کړی او ټولو یو ځای وویل: وصال! وصال! وصال!، ټولو گډونوالو چکچکې کړی او ویاند په لوړ اواز وویل: بلکل همدا وصال زموږ د پوهنتون د تر ټولو د غوره محصل مقام گټلی دی نوموړی ته بلنه ورکوو چې د سټیج و سر ته راسی او د هیواد د ریس جمهور څخه خپل ډیپلوم او جایزې تر لاسه کړی، کله چې وصال د سټیج و سر ته رالی نو د هیواد ریس جمهور هم را ولاړ سو تر څو نوموړی ته ډیپلوم او جایزې ورکړی وصال د ویاند په غوږ کې هغه ته یو خبره وکړه بیا ویاند وویل: گډونوالو! زموږ د غوره محصل وصال یو غوښتنه ده نوموړی هیله لری چی ریس جمهور صاحب دی د نوموړی جایزه او ډیپلوم د هغه خوسر ظفر خان ته ورکړی او ظفر خان دی یی بیا خپل زوم ته ورکړی نو د وصال د

خوسر څخه هيله ڪوو چي د ستيڄ سر ته راسي او د
 هيواد د ريس جمهور صاحب څخه دي خپل د زوم
 ډيپلوم تر لاسه او خپل زوم ته دي يي ورکړي، رخسار
 خپل پلار ته وکتل او موسکي سوه او پلار ته يي اشاره
 وکړه چي د ستيڄ و سرته ورسې، پلار يي هم ورلي
 او د هيواد د ريس جمهور څخه يي جايزه او ډيپلوم
 واخيستل او وصال ته يي ورکړل او په غير کي يي
 سره ونيول، وياند وويل زموږ دوهم مقام ولا محصل
 او دريم مقام چي يي کتلي اغلي رخسار ظفر
 ده، ټولو فاريغه سوو محصيلينو ته جايزي او ډيپلومونه
 ورکول سوه بيا وياند وويل: اوس هم دوستانو د ټولو
 محصيلينو له جملې څخه غوره محصل وصال ته بلنه
 ور ڪوو چي د ستيڄ ومخته راسي او د خپلي کاميابي
 په پاره تاسو ته وينا وکړي بناغلي وصال؟ وصال رالي
 او ويويل: السلام عليكم خدای دی وکی چي ټولو به
 روغ او جوړ ياست ستاسو ټولو ميلمنو، والدينو،
 ملگرو او خپلوانو څخه نړی نړی مننه کوم چي زموږ
 سره مو په دی خوشحالي کي گډون وکړ وياند صاحب

غوښتنه کړی وه چې زه باید د خپل کامیابی راز ووايم
 نو زه به هم څه ناڅه ووايم تاسو به اوریدلی وی چې
 اولنو ویلی دی چې د هر کامیاب سړی تر شا د یوې
 ښځې لاس او همکاري وی زما د کامیابی راز هم زما
 کوژدنه ده زه چې کله په لومړي ځل دی پوهنتون ته
 رالم نو ما درسو او پوهنتون ته هیڅ پام نکوي ټوله
 ورځ به په عابثیاتو او ناکی کارو اخته وم زما کوژدنی
 زه درسو او پوهنتون ته تشویق کړم زه یی د بدی لاری
 څخه وسمی لاری ته را واپرولم ماته یی ژوند او مینه
 را زده کړه ماته یی د خلکو سره کړه وړه را زده کړه
 وډه وایم چې په دې جایزې او مقام کی 99% سلنه ددی
 لاس او همکاري وه چې ما دا مقام تر لاسه کړ ددی
 جایزې اصلی حقداره همدا ده اغلی رخسار! زه به ستا
 دا احسان تر مرگه هم هیر نه کم اباده او سرلوړی دی
 وی زما کوژدن اغلی رخسار ظفر او ټولو ملگرو او
 محصلینو ته دی دا ورځ مبارک وی، وصال رخسار او
 پلار یی بیرته خپل وطن ته ستانه سول وصال خپل
 کور ته رالی او ټولو ورونو یی هغه ته مبارکی ورکړل

خو پلار یی هیڅ ورته کتلی هم نه دی وصال خپل
جایزه پورته کړه او لیری یی وغورځول او تر کور
ووتی دوی ورځی بعد رخسار زنگ ورته ووهلی او
ورته یی وویل چی راسه د بابامی پکار یی وصال هم
ورغلی تر روغېر وروسته د رخسار پلار وویل:
وصال ته اوس په کم کار اخته یی؟ وصال وویل: بی
کاره یم بابا، د رخسار پلار وویل: نو سبا چي ته زما د
لور سره واده وکړي نو هغه به څنگه ساتی په داسی
بیکاریو خو نه کیږی، وصال وویل: بابا زه به په
رخسار د خپل زړه غوښی وخورم شپه و ورځ به پر
ځان یوه کړم خو پری به نه ږدم چي د رخسار په ژوند
کی د څه کمی راسی زه به رخسار ته د نړی ټولی
خوشحالی ورکړم، د رخسار پلار وویل: وصاله په
خوشحالیو او مینو د انسان نس نه مریږی ته به تر څو
پوری همداسی بیکاره گرځی؟ وصال وویل: بابا زه
کوښښ کوم چي یو کاروبار شروع کم یا هم یو وظیفه
ځانته پیدا کم، د رخسار پلار وویل: وصاله زویه زما
لور خو ته د ژوند ملگري ومنلی خو زه به دی هغه

وخت ومنم چي ته زما يو شرط ومني، وصال وويل:
 څنگه شرط بابا؟ د رخسار پلار وويل: نه ته يو وار
 ووايه ايا ته د رخسار د لاسته راوړلو لپاره زما دا شرط
 ته تيار يی او که نه؟ وصال وويل: بابا زه د رخسار
 لپاره ځان هم وژلی سم ووايه ستا هر شرط زما قبول
 دی، د رخسار پلار وويل: وصاله کله چی ما ته اول
 ځل ولیدلی نو ډیره کرکه می در څخه کیدل خو د خپل
 لور د خوشحاله کولو لپاره می ته ومنلی رخسار راته
 وويل چي ته اوس سم سوی یی پرمختگ ژر کولای
 سی لاسنیوی ته اړتیا لري زویه ما یو فیصله کړیده زه
 تاته د کاروبار د شروع کولو لپاره پیسی در کوم او یو
 کال وخت در کوم که تا په دی پیسو سره پرمختگ وکړ
 او کاروبار دی ځانته جوړ کړ نو د نوي کال په اوله
 ورځ به دی زه زوم ومنم او ستا و د رخسار کوزده به
 در وکم واده چي بیا تاسو هر وخت تاسو کوی هغه
 ستاسو خوښه ده او که چیری تا دا پیسی بایلی او پر
 ناحقه در څخه ولاړی نو بیا ستا و د رخسار واده
 ناممکینه دی ووايه ايا دا شرط دی قبول دی؟ رخسار

غوښتل چي پلار ددی فیصلی څخه منعه کړی کله چي پلار ته څه ویل نو پلار یی د خبرو څخه منعه کړه رخسار هم چپ سوه، وصال وویل: بابا زه ستا پیسو ته اړتیا نلرم زه غواړم خپل ځان په خپله راپورته کم، د رخسار پلار وویل: وصال زویه د کاروبار د شروع کولو لپاره پیسو ته اړتیا ده خو زه چي تا وینم ستا سره هیڅ پیسی نسته نو ته به کاروبار څنگه شروع کړي دا پیسی به ته صرف او صرف د رخسار په خاطر اخلی که دی داسی ونه کړل نو زه به پوه سم چي رخسار لور می تاته هیڅ ارزښت نه لري، وصال وویل: نه بابا داسی نه دی د رخسار ارزښت خو ما ته تر دا ټولی نړی هم زیات دی خو که چیری زه ستا څخه پیسی واخلم نو خلک به وایی چي د خان صاحب د لور سره یي په دی خپلوی جوړه کړه چي پیسي لری د پیسو لپاره یی دا هر څه وکړه، د رخسار پلار وویل: وصال زویه ایا ته دا فکر کوی چي ته زما د لور سره د پیسو لپاره واده کوی؟ وصال وویل: نه بابا هیڅکله نه، د رخسار پلار وویل: نو زویه خلک پریزده چي هر څه

وایی هغه د هغو کار دی هغه دی نه دی اوریډلی چی
 وایی د ښار دروازی بندیری خو د خلکو خولې
 نه، وصال وویل: خو بابا! د رخسار پلار وویل: وصاله
 زویه زه ستا یوه خبره هم بله نه اورم راءه زما کوتی
 ته چي پیسی درکم، د رخسار پلار وصال ته پیسی
 ورکړی او وصال د کاروبار د شروع کولو لپاره په
 فکر کی سو او د ملگرو څخه یی مشوری غوښتي بیا
 یی یو ملگري محمود ته وویل: محموده هغه ستاسو د
 کور سره د خوړو فابریکه اوس هم فعاله ده؟ محمود
 وویل: وصاله هغه خو دا پنځه و شپږ کاله کیږی چي
 بنده سویده فایده یی نکول شیانو یی بازارمندنه نه
 درلوده او خاوند یی د پورو د لاسه بنده کړه بهرني
 هیواد تر دا ښه خواږه را استول زموږ هیواد ته نو
 ځکه دا فابریکی هیڅ گټه نه کول خو ستا د هغي
 فابریکی سره څه کار دی؟ وصال وویل: غواړم هغه
 زه رانیسم او بیا یی فعاله کم، محمود وویل: وصاله دا
 ته څه وایی هغه نفر چي دا فابریکه یی کلونه کلونه پر
 مخ بیول هغه نوره پر مخ نه ویوړه نو ته به یی څنگه

پر مخ یوسی او بیا د هغی فابریکي تر خوږو اوس څو
چنده بنایستی خوږی زموږ همسایه هیواد را
استوی، وصال وویل: محموده ما صرف ستا څخه د
هغی فابریکي په اړه وپوښتل د پرمخ وړني په اړه نه
هغه ته ماته پریږده چي زه یی څنگه پر مخ وړم اوس
درځي چي د هغی فابریکي له مشر سره وویڼو، وصال
او ملگرو یی د فابریکي د مشر کور ته ورغلل، وصال
وویل: مشره موږ غواړو ستا فابریکه چي دا څو کلونه
کیری بنده ده رانیسو که یی تاسو راباندی خرڅوی؟ د
فابریکي مشر موسکی سو او بیا یی وویل: ولي ځوانه
پیسی خو به نه یی درباندي زیاتی سوی چي په دی
بیکاره فابریکه یی مصرفوی ما ډیری زیاتی پیسی
درلودی هغه می ټوله په دی فابریکه مصرف کړی خو
دا دی حد ته یی راوړسولم چي اوس دا یم د کرایي
په کور کی استوگنه کوم چي ما ونسواي کولای نو ته
به یی څنگه وکړی ته خو لا تر اوسه کوچني
یی؟ وصال موسکی سو او وویل: مشره زه غواړم دا
فابریکه رانیسم که یی ته راباندی خرڅوی زه د ډیرو

خبرو د اوریدو سره حساسیت لرم ووايه خرڅوی یی؟ د فابریکې مشر موسکې سو او ویویل: سمدې چې ته دومره د خپل ځان په بربادولو پسې ګرځی نو زه دی ولی راوګرځوم ستا خوښه ده سبا راسه پیسې در سره راوړه او د فابریکې اسناد واخله، وصال وویل: سمدې زه سبا ته پیسې درته راوړم او ته اسناد تیار که، وصال او ملګری یی ولاړ کله چې ماښام سو نو وصال ته رخسار زنگ ووهلی تر روغېر او خبرو وروسته یی ورته وویل: وصال د بابا پکار وی او کورته یی د ماښام د ډوډی لپاره غوښتي یی، وصال د رخسار کورته ورغلي تر ډوډی وروسته د رخسار پلار وصال ته وویل: وصاله زویه خبر سوی یم چې هغه د کلونو کلونو د خوړو بنده سوی فابریکه رانیسی ایا دا رښتیا دی زویه؟ وصال وویل: هو بابا سبا زه ورځم پیسې ور وړم او هغه د فابریکې اسناد راګوی، د رخسار پلار وویل: زویه ولی ناحقه ځان تاوانی کوی د هغې فابریکې مشر یوازی زما لکونه لکونه پیسې فرضداره دی داغسی نور هم اوس بیا ته غواړي ځان په پورو

کی غرق کری؟ وصال وویل: بابا ایا ته په ما باور
 لري؟ د رخسار پلار وویل: هو زویه، وصال وویل: نو
 بابا ما خپل کار ته پریرده او په ما باور ولره زه کولای
 سم دی فابریکې ته پرمختگ ورکم، د رخسار پلار
 وویل: سمدې زویه چې څنگه ستا خوښه وی، سبا ته
 وصال او ملگرو یی د فابریکې لپاره پیسې اماده کری
 او د فابریکې د مشر کورته یی ور وړلی د فابریکې
 مشر د فابریکې اسناد وصال ته ورکړل او وصال هغه
 ته پیسې ورکړلی وصال د فابریکې مشر ته وویل:
 مشره زه پوهیږم چې په دی لکونو لکونو پیسو کی به
 تاته یوه پیسه هم نسی پاتي ټوله به پور وړې در څخه
 یوسی زه تاته یو وړاندیز لرم ایا ته زما سره په فابریکه
 کی کار کوي زه تاته هره میاشت معاش درکوم؟ د
 فابریکې پخوانی مشر موسکی سو او ویویل: بلکل
 همداسی ده په دی پیسو کی به یوه پیسه هم ماته نسی
 پاتي زه ستا سره کار کوم ولی نه، وصال تری مننه
 وکړه او بیا د فابریکې پر طرف رهي سول کله چې
 فابریکې ته ورسیدل نو د فابریکې قلف یی خلاص کړ

يو ملگري يی غوڻتل چي فابريکي ته ننوځي خو
 وصال هغه ونيوی او بيرته يی را ويستی او ٽول
 ملگرو ته يی وويل: ملگرو ملگرو تاسو يو څو شيبی
 صبر وکي، بيا يی موبایل راويستی او رخسار ته يی
 زنگ ووهلی او رخسار يی فابريکي ته راو غوڻتل څو
 شيبی وروسته رخسار راغلل وصال هغي ته وويل:
 رخسار نن د فابريکي د خلاصولو لومړی ورځ ده نو
 د ښه بخت لپاره به لومړی ته فابريکي ته قدم دننه
 کوي، رخسار ډيره خوشحاله سوه او بيا يی فابريکي ته
 خپل لومړی راسته پښه په موم کی کښيښول او بيا يی
 دوهمه پښه دننه کړه او بيا ټول دننه سول وصال په
 موم کي د رخسار د چاپ سوی پښی چاپ په فابريکه
 کي پر يو ديوال وموښلوی،

ټولو په گډه سره فابريکه پاکه کړه او د لا ښه بخت
 لپاره يي خيراتونه پکښی وکړل او فابريکه يي ښه سره
 سمه کړه بيا يی د فابريکي د پخوانی مشر سره پر تيرو
 ډيزاينونو بحث وکړ وصال د فابريکي پخوانی مشر ته
 وويل: زه غواړم چي پخواني ټول د خوارو ډيزاينونه

ور بدل کم، بیا یی کاریگرو ته امر وکړ چي د خوارو
 شکل ور واړوی او د پخواني خوږوالی څخه یی یو څه
 اندازه شکره او خوږوالی ور کم کړي د فابريکي
 پخواني مشر پوښتنه تری وکړه او ورته یی وویل:
 ریس صاحب که دی خوږوالی ور کم کړ نو په بازار
 کی به هیڅوک وانه خلی ځکه ما ډیره زیاته شکره
 پکښی استعمالول بیا هم نه وتل خو چی ته یی ورکمه
 کړی نو تر هغه به لا کښته سی، وصال وویل: ددی
 خبری جواب به بیا ته د موادو د بازار ته د وړاندی
 کولو وروسته پیدا کړی اوس چي ما څنگه درته ویلی
 دی هم هغسی وکړی، د وصال د امر سره سم همداسی
 وسوه د خوارو شکل واوښتل سو او شکره یی کمه سوه
 کله چي خوږه د بازار د عرضی او وړاندی کولو لپاره
 تیار سوه نو وصال هغه په یو غټ موټر کی واچول ده
 او ملگرو یی بازار ته یوړل هر دوکاندار ته به یی ویل
 چی نوی خوږه ده ارزانه او باکیفیته هر دوکاندار
 به منفی جواب ورکوی چي نه یی غواړو خو کله چي
 به وصال هغوي ته د خواری یو څه اندازه د خوند کتلو

لپاره ورکړه نو ورته وبه یی ویل چي دوه کارتنه یا هم
 دری کارتنه راکړه ټولو دوکاندارانو همداسی کول دا
 وو چي د نن ورځی غټ موټر خوږه خلاصه سول ټول
 ډیر خوشحاله سول کله چي وصال فابریکي ته راغلی
 نو یی کاریگرو ته وویل: سبا ته د تیری ورځی په
 نسبت یو څه کمه خواږه جوړه کړي؟ د فابریکي مشر
 وویل: ریس صاحب ودی نه لیدل چي د تیری ورځی
 خوږه ټوله ووتل سبا به خامخا د بازار تقاضا ډیره وی
 نو ته یی ولی کموی او په دی هم نسوم پوه چي تا ولی
 د خواږی شکره ورکمه کړه خو بیا هم هغه زما د وخت
 په نسبت زیاته ووتل؟ وصال موسکی سو او ویویل:
 موږ باید خلکو او بازار ته په کتو سره بازار ته شیان
 وړاندی کړو اوس هغه پخوانی وخت نه دی چی ټولو
 خلکو روغ صیحت درلودی اوس زیاتره خلک په رکم
 رکم ناروغیو او د شکري په نارغیو اخته دی چي
 زیات خواږه شیان نه خوښوی نو می ځکه د خواږو
 شکره ورکمه کړه او د تیری ورځی د خوږو په نسبت
 نن ځکه کم خواږه بازار ته وړاندی کوم ځکه چی ما

وليدل چي زما خوارو ته د بازار تقاضا ډيريزی او
 خومره چي د بازار تقاضا ډيريزی هغومره د يو
 فابريکي شيان قدر پيدا کوی او خلک يی لا نور هم
 غوښتونکی سی، ددی خبرو په اوریدو سره ټولو د
 وصال پر زیرکتیا او هوښيارتوب چکچکی وکړی،
 سبا ته خواره بازار ته د عرضی لپاره اماده سوه
 پخوانی دوکاندارانو چي به غوښتل هم نه خو هغوی
 اوس ددی خوږی لپاره په تمه وو کله چي وصال ور
 ورسیدی نو هغو به ویل چی موږ تاته په تمه وو پخوا
 به یی دوه و دري کارتنه غوښتل خونن یی شیر و لس
 کارتنه غوښتل وصال به هغو ته ویل چي نن خوږه لږ
 ده او زه یی باید ټولو مشتریانو او دوکاندارانو ته
 مساوی تقسیم کم نو حُکه یی هر دوکاندار ته دوه دوه
 کارتنه ورکول هر دوکاندار او مشتری به ورته ویل
 چي سبا ته موږ ته لس و شل کارتنه راوړه همدا سلسله
 همداسی روانه وه چي دوکاندارانو به شل کارتنه خوږه
 غوښتل وصال به لس و پنځلس ور کول د بازار تقاضا
 به نوره هم ډیریدل وصال ته پر ټلیفونو به واری نه

کیدی ټولو به د خوږو غوښتنه کول څنگه چې د بازار
تقاضا او غوښتنه ډیره سوه نو ځکه وصال فابریکې ته
د خوږو نور ماشینونه هم راوړل پخوا به وصال او
ملگرو او کاریگرو به مال بازار ته دکاندارانو ته ور
وړی خو اوس ټول مشتریان او دوکانداران فابریکې
ته د خوږو د اخیستو لپاره راتلل وصال په خپل
کاروبار کې ډیر پرمختګ وکړ په شیر میاشتو کې یی
د رخسار پلار ته د هغه پیسې ټولې بیرته ورکړی
فابریکې یی میاشت په میاشت پرمختګ کاوه او په لږ
وخت کې یی نوری فابریکې او کمپنۍ هم رانیولې په
اخبارو او مجلو کې یی د کاریگرو لپاره اعلان وکړ
ډیر کارکونکې یی په کار وګمارل د پخوانیو کاریگرو
معاش او وظیفې یی هم ور لوری کړی یوه ورځ
وصال په خپل دفتر کې ناست وو چې د دفتر دروازه
یی د اجازی لپاره وټکیدل وصال د ورتلو اجازه ورکړه
ګوري چې هغه دده پلار وو دواړه ډیره سره حیران
سول تر څو شیبو حیرانتیا وروسته وصال خپل پلار
ته وویل: راځه راځه بابا کښینه، پلار یی هم کښینستی

وصال پلار ته چای ور واچولي پلار یی همداسی چپ
 ناست او څه یی نه ویل وصال هغه ته پیر په مینه مینه
 کتل چي په دی وخت کي د وصال مرستیال راغلي او
 وصال ته یی وویل: ریس صاحب میلمانه راورسیدل
 او دا څو دقیقې کیری چی تاسو ته په تمه دي، وصال
 وویل: د نن غونډه لغوه که زه مصروف یم، مرستیال
 یی وویل: ریس صاحب هغه د لویو لویو شرکتو او
 کمپنیو خاوندان دی او زموږ لوی لوی مشتریان دی
 زه یی غونډه څنگه لغوه کولای سم، وصال په غوسه
 سو او ویویل: بی عقله ما نه درته وویل چي لغوه یی
 کړه نه می وینی چي زه مجلس لرم او مصروفه یم، په
 دی وخت کي د وصال پلار د وصال مرستیال ته وویل:
 ودریره زویه غونډه مه لغوه کوه دی به درسی بیا یی
 وصال ته وویل ته اړتیا نلری چی زما لپاره غونډه لغوه
 کړی زه صرف دلته ددی لپاره راغلی وم چي ستاسو
 کمپنی په اخبار کی اعلان نشر کړی وو چي تاسو یو
 خزانه دار (منشي) ته ضرورت لري ما څو کلونه په
 بانک کی وظیفه کړیده زیاته تجربه لرم زامن مي

بيڪاره دی پر کور ناست دی هغه وظیفه تاسو ماته
 راڳری واخلی دا می اسناد دی، د وصال په سترگو کي
 په دی وخت کي اوبنکي راغلی او ورته یی وویل: بابا
 زه خو دی هم زوی یم او دا کمپني او فابريکي خو
 ستاسو هم دی نو بيا تاسو ولی حان پردی کوی، پلار
 یی وویل: ما درته وویل چی زه صرف دلته د کار لپاره
 راغلی یم که تاسو ماته هغه وظیفه راڳوی رایي کړی
 که نه د خدای په امان، په دی وخت کي د وصال د
 کاروبار یو ملگري د وصال دفتر ته ور ننوتی وصال
 ژر خپلي اوبنکي پاکی کړی او پلار ته یی وویل: سمدې
 چي څنگه ستاسو خوبنه وی سر د سبا څخه تاسو خپلي
 وظیفی ته راتلای سی، وصال د خپل دفتر څخه ووتي
 او د ملگري سره غونډی ته ولاړی د میلنو څخه یی
 د ناوخته کیدو بڅښنه و غوښته او بيا یی پر کاروبار
 بحثونه شروع کړل کله چي غونډه خلاصه سول او
 ټول ولاړل نو وصال خپل مرستیال خپل څنگ ته
 رانیږدی کړ او هغه ته یی وویل: زه بڅښنه غواړم یاره
 ما په غوسه کی تاته بد و رد وویل، مرستیال یی وویل:

زه پوهيرم ريس صاحب ما بڅښلی یی هیڅ خبره نه ده، په دی وخت کي وصال ته زنگ راغلی کله چي وصال نمبر ته وکتل نو ویلیدل چي رخسار ده تر روغبر وروسته رخسار وویل: زما بڼا غلي ستا فیاد دی چي دوی ورځی وروسته کمه ورځ ده؟ وصال موسکی سو او ویویل: څنگه یی هیرو لای سم ځان به هیر کم خو دا ورځ به هیره نه کم همدا ورځی ته خو زه د میاشتو میاشتو راهیسی انتظار یم د نوی کال لومړی ورځ او زما او ستا د یو ځای کیدو ورځ (کوزدی) ورځ، رخسار وویل: څه درواغجنه ستا هیره وه دا خو ما در فیاد کړه که نه نو سهار د وخته به دی لا پر ما زیری کړی وای، وصال وویل: څنگه یی هیرو لای سم ایا ساه هم چا هیره کړیده؟ رخسار وویل: بس بس غوره مالی مکوه زه ستا څخه خوابدې یم، وصال موسکی سو او ویویل: مړ می که خو دا د خوابدتیا سزا مه راکوه، رخسار وویل: چپ سه لیونیه بیا دا د مرگ بد خونده خبری مکوه زه خو خدای ته دا دعا کوم چی خدای زما عمر لا تاته درکړی، وصال وویل: چپ سه

لیونی خدای دی داسی نکوی، رخسار وویل: بس بس
 نوری خبری مکوه بالا نن مابنام کورته راسه او بابا
 ته به یی ور فیاد کری چی دوی ورخ وروسته زموږ
 د کوزدې ورخ ده زه نسیم ورته ویلای ځنی شرمیرم،
 وصال موسکی سو او ویویل: سمدې انشاءالله، کله چی
 مابنام سو نو وصال د رخسار کورته ورغلي رخسار
 وصال ته په دروازه کی انتظار وه تر روغبر وروسته
 دواړه د رخسار د پلار و طرف ته ور روان سوه تر
 روغبر وروسته رخسار و وصال ته اشاره وکړه چی
 ورته ووايه وصال بیرته رخسار ته اشاره وکړه چی
 ته ورته ووايه دوی همداسی اشاری سره کولی
 وروسته وصال د رخسار پلار ته وویل: بابا دوی
 ورځي وروسته کمه ورخ ده؟ د رخسار پلار وویل:
 درنی (دوشنبه) ده زویه، وصال او رخسار بیا پریشانه
 سول وصال بیا وویل: یا بابا زما مطلب دا دی وام د
 کال کمه ورخ ده؟ د رخسار پلار وویل: لومړی ورخ
 به یی وی، وصال او رخسار اوږدی اوږدی ساوی
 کنبلی چی بابا یی ولی نه پوهیږی وصال وویل: نو بابا

کم پلان لری چي په دا ورځ یو وکړی؟ د رخسار پلار
 وویل: نه زویه کم پلان نلرم، اخیر رخسار نفستنگی
 سوه او پلار ته یی وویل: بابا د یو چا سره به دی په
 دی ورځ د کم څه وعده نه یی کړی؟ پلار یی وویل: نه
 لوری نو څه وعده می کول، رخسار او وصال دواړه
 نفستنگی سول او اوږدی ساوی دواړه باسی څو شیبی
 وروسته یی پلار وویل: زه پوهیږم چي تاسی څه
 وایست او د سهار راهیسی د څه اشاری سره کوی زه
 مو دا اشاری وینم دوی ورځی وروسته د کال لومړی
 ورځ او ستاسو د کوزدی ورځ ده داغسی ده؟ وصال
 او رخسار دواړه موسکی سوه او وشرمیدل بیا د
 رخسار پلار د خپل جیب څخه دوی گوتی (انگیشتری)
 راویستی او رخسار او وصال ته ورکړی او ویویل
 ورته: دا انگیشتری مو خوښی دی د کوزدی
 لپاره؟ وصال او رخسار ډیر حیرانه سول او دواړه خپل
 پلار ټینگ په غیر کی ونيوی او مننه یی تری وکړه د
 رخسار پلار وصال ته وویل: وصاله زویه زه درباندی
 ویارم تا زما سر را لوړ کی زویه څومره تمه چي ما

درته درلودل تر هغه لس چنده پرمختگ دی وکړ افرین
 دی سی پر تا زویه زه ویاړم چی ستا په رکم خوان می
 زوم کیری، وصال وویل: مننه بابا خو دا هر څه ستاسو
 له برکته دی دا هر څه خو تاسو ما ته راکړل بابا کم
 پرمختگ چي ما کړیدی او کم څه چی زه لرم دا ټول
 ستاسو له برکته دی، د رخسار پلار وویل: نه زویه دا
 خو ستا د هڅی او کوښښ له امله دی ما خو صرف
 پیسی تاته ددی لپاره درکړی چی زه تا په وازمویم که
 می چیری بل چاته ورکړی وای نو هغه به پر عیاشی
 او د یو څو ورځو پر خوښیو مصرف کړی وای خو
 ته د هغو له پلي نسوی زه درباندی ویاړم زویه،

وصال او ملگرو یی د کوزدی مراسمو ته آماده گی
 نیول کله چي د کال لومړی ورځ سوه نو په ماښام کی
 یی د وصال او رخسار د کوزدی مراسمو پیل سول د
 کوزدی مراسمو ته یی لوی لوی چارواکی او تجاران
 راغلی وه د وصال او رخسار د کوزدی نکاح وتړل
 سوه څو شیبی وروسته د مراسمو ختمیدو ته لا وخت

پاتی وو چي رخسار وصال ته وويل: وصال زه بايد
يو ارام وکم ډير می پر سر درد دی،

وصال وويل: رخسار! میلمانه لا تر اوسه دلي دی ته
هغه څنگه یوازی پریردی او ځی؟

رخسار وويل: وصال بخښنه غواړم نوره نسّم پاته
کیدای،

وصال وويل: سمدۀ نو ورسه ته ارام وکه بیا به سهار
زه د پاتی میلستیا کیسه درته وکم ورسه ښه شپه
رخسار می،

رخسار وويل: تاته هم ښه شپه وصال می،

وختونه همداسی تیریده وصال ډیری کمپنی او
فابریکي رانیولی او د هیواد تر ټولو ستر تجار سو خو
وصال خپلي لومړی فابریکي ته زیاته پاملرنه کول
ځکه چی ده هر څه د همدی فابریکي په برکت پیدا
کړی وه د همدی فابریکي مسؤل د وصال سره په
مجلس کی وويل: ریس صاحب بهرنی هیواد هم زموږ
پخیر فالیسی ته لاس اچولی او زموږ خواږه په بازار

کی دا څو ورځی کیری چي خپل مقام کښته کوی
بازار مندنه او تقاضا کمیری په دی اړه ستاسو نظر څه
دی چی باید څه وکړو؟

وصال وویل: کوم خواړه چی موږ مخکی جوړول
اوس د هغو رنگ او شکل بدل کړی او مغزی مواد یی
ور زیات کړی د یوی میاشتی لپاره یی په دومره نرخ
بازار ته عرضه کوي چي صرف خپل مصرف پوره
کړی کله چي زیات عرضه سوه نو د بهرنی هیواد
خواړه خپل قیمت بایلی چی د څو میاشتو په جریان کی
به د هغو کمپنی فلج سی او موږ به بیرته قیمتونه لوړ
کړو او بیرته به خپل بازار مندنه پیدا کړو بیا هغوی د
څو کلونو لپاره کار نسی کولای،

ټولو د وصال پر پوهی چکچکی وکړی د وصال
کاروبار او تجارت ورځ په ورځ پراختیا موندل وصال
خپل وروڼه راوغوښتل او په کمپنیو کی یی په کار
وگمارل او ټولو ته یی لوړی رتبی ورکړی ټول ډیر
سره خوشحاله وه رخسار او وصال به هره ورځ سره

ليدل او د واده بحثونه به يې سره كول خو مياشتي تيري
سوی يوه ورځ وصال د رخسار کورته ورغلی وو د
رخسار او پلار سره يې بانډار کاوه خو شيبی وروسته
د رخسار سر په لوگرځيدی او سر څرخي يې وسوه
خو وصال او پلار يې ځان ته نه کړه متوجی او ولاړه
سوه او خپلی خونې ته روانه سوه پلار يې ور ناره کړه
او ويويل: رخسار لوري چيری ځی خيريت دی؟

رخسار په تگ او رفتار کی وويل: بابا ځم خونې ته می
کار می دی،

پلار يې وويل: راسه لوري چی وصال ولاړی بيا به
یې وکي،

رخسار وويل: نه بابا ضروری دی،

پلار يې هم څه نه وويل او رخسار خپلی خونې ته
ولاړه کله چي خپلی خونې ته ورسيدل نو په هنداره کي
یې وکتل گوري چي تر پزی يې وینه رابهيدل رخسار
ډيره پریشانه سوه په همدی پریشانی کي ډوبه وه چي

په دی وخت کي یی د خونی دروازہ وټکیدل رخسار
ژر خپل پزه له وینو څخه پاکه کړه او ویویل: څوک؟

په دی وخت کی یی وصال خونی ته ورننوتی او
ویویل: زه یم گرانۍ ماته اجازه سته،

رخسار موسکۍ سوه او ویویل: هو ولي نه راءه زه
خو هم دا ستا یم نو بیا اجازی ته څه اړتیا ده،

وصال موسکۍ سو او د رخسار لاس یی په لاس کی
ونیوی او ویویل: زما گرانۍ دا څه وخت کیری ته یو
څه پریشانه راملومیری خیریت خو به یی ایا زما څخه
خو به کومه غلطۍ نه وی سوی،

رخسار موسکۍ سوه او ویویل: نه نه گرانه الله دی نه
کوي ته خو په لک هاوو کی یو یی زه بختوره یم چي
ستا په رکم خاوند می په نصیب کیری زه خو الله ته دا
دعا کوم چي ستا په څیر خاوند دی هری پیغلۍ ته
ورسیری،

وصال موسکۍ سو او ویویل: او زه بیا دا دعا کوم چي
ستا پڅیر بدرنگه میرمن دی خدای هیچا ته نه ورکوی،

رخسار او وصال دواړه په خندا سوه او رخسار وويل:
حه ليونيه!!! زه نو بدرنگه يم؟

وصال د رخسار لاس ټنگل کړ او وويل: نه نه
مسخری می کولی ته خو د نړی تر ټولو ښایسته میرمن
یی چی الله ماته راکړی یی،

څو میاشتی تیری سوی د وصال په هغه کمپنی کی غلا
وسوه په کومه کمپنی کی چی دده پلار منشی وو د هغی
کمپنی مدیر ټولو کاریگرو ته اخطار ورکړ چی باید د
غلا پیسی بیرته کمپنی ته راوړی که نه نو ډیر بد چلند
به ور سره وکړی ټول کاریگر ډیر وارخطا وه ددی
کیسی څخه وصال خبر سو او همغی کمپنی ته څو
ورځی وروسته راغلی او د کمپنی په سالون کی یی
ټول کاریگر راوغوښتل او مدیر یی هم راوغوښتی
وصال ټولو کاریگرو ته وويل: تاسو ټول تر ما مشران
او ددی کمپنی د څو کلنو راهیسی کاریگر یاست ددی
کمپنی لکبله تاسو خپلو کوچنیانو ته ډوډی او د ژوند
نورې اسانتیاوی برابروی نن چی ددی کمپنی سره کم

خیانت سویدی دي کمپنی او ماته هیڅ تاوان نه رسوی
 خو کم کس چي دا کار کړیدی هغه ته به ډیر تاوان
 ورسیری البته که یی خپله خپل گناه ومنل او غلا سوی
 پیسی یی بیرته راوړلی نو شاید زه پری رحم وکم خو
 که یی نه راوړلی نو د ډیر بد حالت سره به مخ سی او
 د ټولو ومخته به یی رسوا کم تاسو دی خبر یاست چي
 ددی کس معلومول ماته هیڅ زور او تکلیف نه غواړی
 زه یی معلومولای سم او تاسو می په دی خاطر دلته
 راوغوښتلاست چي تاسو هغه کس ووینی نو ښه ده چي
 خپله خپل ځان راوښيي که نه نو بیا دی زما څخه گيله
 نه کوی چی ما بیا هر حالت پر راوستی اوس لا وخت
 لری زه هغه ته دوی دقیقی وخت ورکوم چی باید خپله
 خپل گناه ومني،

ټول کاریگر ډیر حیران سول او ټول ودیته انتظار وه
 چي اوس به څوک ځان مجرم ومني ټول انتظار وه چي
 په دی وخت کی د همدی کمپنی مدیر وصال ته وویل:
 ریس صاحب وخت مه ضایع کوه موږ خبر یو چي غل

ڇوڪ ڏي ايسي پي ڙر رسوا ڪه ڏو و نورو ملڪرو پي
هم ڊ مدير ڊ خبرو تائيد وڪر،

وصال وويل: ڇوڪ ڏي هغه؟

مدير ڊ ڪمپني منشي يعني ڊ وصال پلار ته ڇي مدير
لا نه پيڙندي ڇي ڊا ڊ وصال پلار ڏي اشاره وڪره او
ويويل ڇي غل همدا منشي ڏي ملڪرو پي وويل هو
همداسي ده ريس صاحب غل همدا زمور منشي ڏي،

ڊڊي خبر په اوڀرو سره ڊ وصال مخ ڊ ڏيره قهره ٽڪ
سور سو خو هيڻ پي ونه ويل ڪله ڇي پي پلار ڊا خبره
واوريدل نو ڏير وارخطا سو او وصال ته پي وويل:
ريس صاحب ريس صاحب زه په خدای قسم ڪوم ڇي
ما غلا نه ده ڪري ما غلا نه ده ڪري ريس صاحب،

وصال هيڻ نه ويل ڇو شيبی وروسته ڊ ڪمپني مدير ڊ
وصال پلار پوري وهی او ورته پي وويل: ولاړ سه
بي شرمه يو وار غلا ڪوي او بيا وایي ڇي ما غلا نه
ده ڪري،

کله چی د کمپنی مدیر د وصال پلار پوری وهی وصال
ډیر په غوسه سو او ور ولاړ سو او مدیر یی ټینگ په
لغته ووهلی او د دروازی سره یی وجنگوی بیا یی
راپورته کړ او د مخکی یی وویشتی او ورته یی وویل:
بی غیرته تا زما پلار ته غل وویل د ژوند څکه ولاکه
راڅخه وکی،

کله چی وصال منشي ته په پلار وویل نو ټول ډیر
حیران سول وصال خپلو وهلو ته ادامه ورکړی وه او
هر واری یی همدا ویل چی تا زما پلار ته په غل وویل
تر دی حده یی ووهلی چی د مدیر مخ ټول په وینو ککړ
سو پلار یی ورځغستل او وصال یی ټینگ کړ او ورته
یی وویل: ریس صاحب ریس صاحب هغه پریرده که
نه مړ به سی ریس صاحب پریرده هغه پریریږده ریس
صاحب،

خو وصال خپلو وهلو ته ادامه ورکړی وه بیا یی پلار
ووویل: وصاله زویه پریرده هغه که نه مړ به سی
وصاله زویه،

کله چي وصال د خپل پلار د خولی څخه د زوی کلمه واوریدل چی و ده ته یی په زوی وویل نو مدیر یی پریښوی د وصال تر سترگو اوښکې بهیدلی او بیا یی پلار ته مخ وایوی او هغه یی ټینگ په غیر کی ونيوی او د بابا بابا په نامه یی ورته ویل کله چي آرام سو او غوسه یی لیری سوه نو مدیر یی تر کالو ونيوی او ټولو کاریگرو ته یی وویل: غلا دی بی غیرته کری وه خو تور یی پر تاسو او زما پر پلار پوري کړ،

ټول ډیر حیران سول بیا وصال د پروجکتور پر مخ د دوی د غلا ویډیو چي جاسوسی کیمري تری نیولی وه ټولو ته ورښکاره کړه بیا یی مدیر او د هغه ملگري تر کمپنی ویستل ټولو بیرته د پخوا پخیر خپل کارونه شروع کړه وصال څو ورځی وروسته خپل پلار ته وویل: بابا ته نور پر کور کښینه دا دی موږ خو یو موږ کار کوو ستا و کار ته حاجت نسته ته استراحت وکه، پلار یی وویل: وصاله زویه پر کور چي کښینم دیغت کوم زه باید په یو کار اخته یم،

وصال وويل: نو سمدہ بابا خو ته به هم زما يو شرط
مني؟

پلار يی موسکي سو او بيا يی وويل: څنگه شرط زويه؟
وصال وويل: ته به زما د ټوکړانو د کمپني ريس کيږي
زه غواړم هغه ستا په نامه کم،

پلار يی ډير خوشحاله سو او بيا يی وويل: نه نه زويه
دومره غټه تحفه او دومره لوی احسان زه نسّم منلای،
وصال وويل: بابا څه چي زما دی هغه خو ستا هم دی
او زه پر تا احسان نه کوم ايا تا او مور چي زه دې دنيا
ته راوړلم او روزلم مو ايا دا غټ احسان او غټه تحفه
نه ده چي تاسو ماته راکړه نو ايا زه دا دومره کوچنی
تحفه تاسو ته نسّم درکولای،

پلار يی نه منل خو اخير د وصال د ډير ټينکار سره
یې پلار ومنل او د ټوکړانو د کمپني مشر يی کړ،
وصال غوښتل پر رخسار د پلار سره د يو ځای کيدو
زيری پر رخسار وکړی خو کله چي يی تلفون ور

وڪر نو رخسار به پر ڪاٽ ڪي وصال بيا زنگ ور
ووھلي خو رخسار بيا ڪاٽ ڪي وصال د رخسار پلار
ته زنگ ور ووھلي او هغه ته يي وويل چي رخسار
چيري ده د رخسار پلار وويل: چي هغه خو په ڪور
ڪي ده،

وصال ڏير پريشانه سو چي رخسار تليفون ولي نه
پورته ڪوي په موٽر ڪي ڪنڀينستي پنڄلسمه برخه:

او د رخسار ڪورته ور روان سو ڪله چي هلته ورسيدى
نو ويليدل چي رخسار د يو خوان سره ناسته وه او
بانڊار يي ڪاوه وصال د دروازي و شاته ودريدى او
رخسار ته يي زنگ ور ووھلي ڪله چي رخسار ته زنگ
ور غلي نو رخسار وڪتي او بيرته يي تليفون پر محڪه
ڪنڀينوي او په بانڊار اخته سوه وصال ڏير پريشانه سو
او د رخسار و خواته ور روان سو ڪله چي هغي ته ور
ورسيدى نو ورته يي وويل: رخسار زه د سهار
راهيسي تاته تليفونونه ڪوم او ته دلته ناسته يي بانڊار
ڪوي او زما تليفون ته جواب نه وائي،

رخسار او هغه ځوان حيران سول چې وصال د سلام
پر ځای اول خوشکه شروع کړه د رخسار سره ناست
ځوان وصال ته د روغې لاس ونيوی او ويويل: سلام
زه شکیب یم،

د وصال غوسه سره سوه او هغه ځوان ته یی لاس
ورکړ او ويويل: وعلیکم السلام وصال یم،

رخسار وصال ته ډیر بد بد کتل شکیب وویل: وبخښی
زه باید اوس ولاړ سم ښه وخت رخسار ښه وخت
وصال،

کله چې شکیب ولاړی نو رخسار خپلی کوټی ته راونه
سوه وصال تر لاس ونيول او ورته یی وویل: رخسار
ما د څه وخت راهیسی درته تېلفونونه کول تا دا پورته
کوی ولی نه څه خبره ده،

رخسار په غوسه وویل: وصاله زما لاس ايله که،
خو وصال د هغی لاس ټینگ نیولی وو،

رخسار بيا وويل: وصاله ما درته وويل چي زما لاس
ايله كه،

خو وصال د هغي لاس ټينگ نيولي وو او نه يي ور
ايله كاوه،

رخسار ته درد ورغلي او پر وصال يي يوه لويه ناره
وكره چي وصاله زما لاس ايله كه، كله چي وصال د
هغي دومره غوسه وليدل حيران سو نو د هغي لاس يي
ور ايله كړ او رخسار خپلي كوتي ته ولاړه په دې وخت
كي د رخسار پلار هم راغلي د رخسار ناره يي
واوريدل او وصال ورته وويل: بابا په رخسار نن څه
سویدی د سهار راهیسی می تلفونونه ورته راكول خو
هيڅ جواب يي نه راكوي چي دلته پسي رالم نو دا په
بانډار د هغه ځوان سره اخته وه نه پوهيرم چي څه
خبره ده،

پلار يي وويل: زه هم نه پوهيرم زويه چي څه خبره
ده؟

وصال وویل: بابا هغه ځوان څوک وو چي دلته راغلی
وو؟

د رخسار پلار وویل: هغه زما وراره او د رخسار د
اکا زوی وو،

وصال ډیر پریشانه وو او ټوله شپه ویش وو او لت پر
لت اوښتی خوب نه ورتلی د رخسار غوسه یی په دماغ
کی گرځیدل کله چی سهار سو نو په دفتر کی یی طاقت
نه کیدی نو رخسار ته یی زنگ ور ووهلی خو رخسار
پر کات کړ بیا یی ور ووهلی خو رخسار بیا پر کات
کړ وصال حیران وو چي څه پینه ده نابیره کله چی د
رخسار کورته ورلی نو بیا یی ولیدل چي رخسار د
شکيب سره ناسته وه او خندل یی وصال ډیر پریشانه
سو هلته څو دقیقو ورته منتظر وو او د رخسار او
شکيب خبرو ډیر بد خوند ور کاوه څو دقیقې وروسته
شکيب ولاړی او وصال د رخسار و طرف ته ورلی
او رخسار ته یی وویل: رخسار ته دا خبرو او بانډار
او خنداوو ته وخت لری دا زما تلیفون ته وخت نسی

پیدا کولای چی جواب راکی اخیر دا نفر څوک دی چی
زما وستا په مینځ کی یی فاصله راوستل بل وار دی
ددی هلک سره ونه وینم،

رخسار وویل: ته څوک یی چی ما راگرځوی؟

وصال ددی خبری په اوریدو ډیر پریشانه سو او
سترگی یی راوختی او رخسار ته یی په ژړ غونی اواز
وویل: یوه دا خبره دی پاته وه سمدې صحی ده زه پردی
یم ما ناحقه وکړه چی تاته می دا وویل،

د وصال تر سترگو اوښکی راغلی او د رخسار له
کوره ووتی په دروازه کی د رخسار پلار ولیدی چی د
وصال تر سترگو اوښکی را روانی دی او په موټر کی
کښینستی او ولاری د رخسار پلار چی کله کورته رالی
نو رخسار ته یی وویل: ایا تا بیا د وصال سره جنگ
وکی؟

رخسار وویل: هغه بابا دی رالی....

رخسار لا خبره پوره کړی نه وه چې پلار یی په غوسه ورته وویل: ما چې کمه پوښتنه در څخه وکړه د هغه جواب راکه،

رخسار وویل: هو بابا

پلار یی رخسار ته ډیر په غوسه سو او خپلی خونی ته حنی ولاړی رخسار هم په غوسه خپلی خونی ته ولاړه، وصال ټوله شپه په ژړا تیره کړه او تر سهاره بیده نسوڅو ورځی تیری سوی وصال او رخسار هیڅ خبری سره ونه کړی وصال به ډیر خوابدی دفتر ته راتلی او وتی هیڅ شی او هیڅ کاروبار ته یی زړه نه کیدی څو ورځی وروسته وصال په خپل دفتر کی ناست وو چې د رخسار د پلار تلیفون ورته رالی وصال ډیر خوشحاله سو فکر یی کاوه چی یو ښه خبر به وی کله چی یی د رخسار د پلار تلیفون ته جواب ورکړ نو د رخسار پلار ورته وویل: وصاله زویه ته یو وار کورته راسه که تکلیف نه وی،

وصال ورته وویل سمدہ او د رخسار کورته په ډیری
خوشحالی ور روان سو کله چی د رخسار کورته
ورسیدی نو ویلیدل چی رخسار او پلار یی ډیر خوابدی
ناست دی وصال هم حیران سو تر روغبر وروسته د
رخسار پلار وویل: وصاله زویه نه پوهیرم چی ستاسو
جنجال پر څه خبره سره راغلی وو خوښه نه وسوه
زویه ما خو ډیر نصیحتونه ورته وکړه خو دا تر خپلی
فیصلی نه تیریری او پر خپله فیصله یی ټینگار دی نو
چی خبره نوره سره ترخه نسی او جنجالونه نور زیات
نسی نو دا وایی چی ما دا فیصله کړیده نور تاسو پوه
سواست او فیصله مو،

وصال وویل: کمه فیصله بابا؟

د رخسار پلار په کراری وویل: وصال زویه رخسار
غوووووواری چی ستا څخه طلاق واخلي،

وصال ډیر حیران سو او په حیرت سره یی رخسار او
د هغی پلار ته وکتل او بیایی تر سترگو اوښکي راغلی

او د رخسار پلار ته یی په ژړا وویل: بابا دا ته څه وایی؟

د رخسار پلار وویل: زه نه زویه دا د رخسار پریکړه ده،

وصال د رخسار خواته ورغلی او رخسار ته یی په ژړغونی اواز وویل: رخسار دا بابا چي څه وایی ایا دا رښتیا دی ایا ته په رښتیا هم زما څخه طلاق غواړی؟
رخسار وویل: هو زه طلاق غواړم،

وصال چی کله د رخسار د خولی څخه دا خبره واوریده نو ډیر حیران سو او بیا یی رخسار ته وویل: خو ولی؟
رخسار وویل: بس دا زما پریکړه ده زه طلاق غواړم،
وصال وویل؛ رخسار خو اخیره څه سوی چي ته زما څخه طلاق غواړی ایا زما څخه کومه غلطی سوی ده که راڅخه سوی یی نو زه بڅښنه غواړم در څخه بیا به یی هیڅکله ونه کم خو هیله کوم ته زما څخه مه جلا کیره زه بيله تا ژوند نسّم کولای هیله کوم رخسار،

رخسار وویل: وصاله تا زما فیصله واوریدل او زه
هیڅکله د خپلی فیصلی نه اوړم زه طلاق غواړم چی
په هر رکم وی،

وصال و رخسار ته ډیری زاری او ننوتی وکړی خو
رخسار د وصال یو خبره هم نه منل اخیر وصال ته هم
درد ورغلی او په درد سره یی رخسار ته وویل: ایا دا
ستا اخیری فیصله ده رخسار؟

رخسار وویل: هو،

وصال وویل: نو زما فیصله هم واوره هیڅکله دی
ولاکه طلاقه کم لاس دی ازاد چی هر څه کوی،

رخسار ته هم درد ورغلی او وصال ته یی وویل: زه
به وگورم چي ته څنگه ما ته طلاق نه راکوی ته یی
څوک زما د پلار په پیسو دی دا هر څه پیدا کړه او
اوس موږ ته غټ غټ کیری،

د رخسار پلار ته پر دی خبری زیات درد ورلی چی
رخسار وصال ته وویل چی زما د پلار په پیسو.....
نویی په درد سره رخسار ته وویل: رخسار که می بل

وار داسی خبره در خُخه واریدل نو په مَحْکَه کی به
دی ژوندی بنځه کم ته چي طلاق غواړی هغه ستا خپل
کار دی خو که دی د وصال بی عزتی وکړه نو دا زه
نسم ز غملای وصال چي څه لری هغه ده په خپل لیاقت
سره پیدا کړیدی نه زما په پیسو، د رخسار پلار د ډیره
درده خپل کوتی ته ولاړی رخسار او وصال سره پاته
سول او بیا وصال رخسار ته وویل: پوهیږم د کله چی
شکيب دلته راغلی دی او ستا د هغه سره شناخت پیدا
سوی د هغه راهیسی دا کیسی شروع سویدی ټوله هغه
احمق دی،

رخسار په درد وصال ته وویل: هو هو چی هر څه ته
فکر کوی خو بل وار د هغه نوم په خوله کی لا را نه
وړی،

وصال وویل: رخسار زه به مرگ قبول کم خو تا ته به
هیڅکله طلاق در نه کم،

وصال دا خبره وکړه او د رخسار د کوره ووتی یو
لیری حای ته ولاړی او په یو ارام حای کی یی موثر

ودروی او تر سترگو یی اوبنکي روانی سوی او هلته
یی ډیر وژړل او بیا خپل کورته ولاړی کله چي یی
پلار ولیدی نو پوه سو چی وصال خوابدی دی نو ورلی
او پوښتنه یی حنی وکړه: وصاله زویه څه خبره ده
خیریت دی،

وصال څو شیبی چپ وو او بیا یی پلار په غیر کی
ونیوی او په ژړا سو پلار یی ډیر حیران سو چي څه
پېښه ده بیا یی وصال په غیر کی ټینگ کړ او ورته یی
وویل: وصاله زویه وصاله زویه چپ سه زویه دا څه
کوی،

وصال هم چپ سو او خپلی اوبنکي یی پاکی کړی بیا
یی پلار ورته وویل: وصاله زویه ته دی خپلی خونی
ته ولاړ سه بیابه پر کراره خبری وکو ورسه زویه،

وصال هم خپلی خونی ته ولاړی او ټوله شپه یی په
ژړا تیره کړه او د سهار وخوا ته بیده سوی وو پلار یی
د شپي ناوخته د وصال خونی ته ورغلی ویلیدل چی د
وصال په لاس کی یو عکس دی او په غیر کی یی

نيولي دي او د هغه سره بيده سوي وو او تر سترگو يي
اوبنكي راغلي وي پلار يي وصال پر خاي سره سم
کړ او عکس يي را واخيستي چي ويکتل نو د رخسار
عکس وو پوه سو چي د ميني معامله ده هغه د رخسار
بغلته پر ميز کښينوي،

وصال په دفتر کي وو چي تليفون ته يي زنگ رالي
وصال چي کله جواب ورکړ نو د رخسار د کور يو
مزدور وو او هغه وصال ته وويل چي رخسار غواړي
دا هيواد پريردي او خارج ته د خپلوانو کورته د تل
لپاره خي،

وصال ډير حيران سو او ژر د دفتر څخه ووتي او د
رخسار د کور وخوا ته ولاړي کله چي د رخسار کورته
ورسيدي نو ويليدل چي د رخسار د سفر بسته په لاس
کي ده او روانيري وصال په بيره ورلي او رخسار ته
يي په زهيره لهجه وويل: رخسار زه خبر سوم واي
هيواد پريردي؟

رخسار وويل: هو،

وصال وويل: نو چيري خي،

رخسار وويل: حم د اكا كره د تل لپاره،

وصال په زهيره لهجه وويل: رخسار زما خخه كمه
غلطي سويده چي ته ما پريږدي ته ماته سزا راکه زه
هر ركم سزا ته تيار يم كه وايي چي خان مړ كه زه
ديته هم تيار يم خو ما مه پريږده زه بيله تا ژوند نسـم
كولاي،

رخسار وويل: وصاله زه زياتو خبرو ته وخت نلرم
زما پرواز ته لږ وخت پاته دي،

وصال خو شيبی د رخسار سترگو ته كتل او بيا يي
وويل: سمدې رخسار چي څنگه ستا خوښه يي چي ته
خوشحاله يي زه خوشحاله يم چي هر خاي يي خو يوه
غوښتنه ده رايه تر هوايي ميدانه پوري به دي زه
ورسوم،

رخسار وويل: نه نه زه خپله تلای سم،

وصال وويل: هيله كوم رخسار راځه دا اخيري شيبی
خو به يو ځای سره تیری کو،
رخسار وويل: سمدہ درځه،

وصال ډیر خوشحاله سو او رخسار ته یی د موثر
دروازه ور خلاص کړه او رخسار کښینستل او د
هوایی میدان پر طرف رهی سول په لاره کی وصال
و رخسار ته وويل: رخسار ایا ته بی ما هلته ژوند
کولای سی زه خو بيله تا یوه دقیقه نسیم تیرولای،

رخسار وويل: وصاله ته ډیر ښه انسان یی یو ښه انجلی
د ځان لپاره پیدا که او واده ور سره وکه زه به دی ژر
هیره سم او هغه انجلی به ډیره بختوره وی چی ته یی
په نصیب سی،

وصال وويل: نو ته می ولی پریردی که زه ښه انسان
وای نو تا به نه پرینولای رخسار زه بیا هم زاری
درته کوم چی ما یوازی مه پریرده،

رخسار وويل: وصاله پر ما ناوخته کیری زه ستا سره
په موثر کی په همدی نه راتلم،

وصال چپ سو او څو شیبی وروسته هوایی میدان
 راورسیدی کله چي میدان راورسیدی نو رخسار ژر
 تر موټر کښته سول او بښته یی واخیستل در سره او
 وصال ته یی وویل: نو زه ځم د خدای په امان،

وصال ورغلی او رخسار یی پر تندي مچ (بنگل) کړه
 او په ژرغونی اواز یی ورته وویل: الله دی مل سه
 رخسار،

کله چي رخسار روانه سول نو تر سترگو یی د الماسو
 پڅیر ښکلی اوښکي پر مخ د اوبو پڅیر روانی سوی
 خو وصال ته یی تر شا نه کتل وصال هغه د شا له
 طرفه څارل رخسار د ترمینل پر طرف روانه وه او
 تر سترگو یی دوامداره اوښکی توییدی کله چي د
 تلاښی تر ځای ووتل نو د شا له طرف یی وصال ته
 مخ وړ واریوی په سرو او په اوښکو ډکو سترگو یی
 وصال ته د خدای په امانی لاس پورته کړ وصال هم
 لاس ورته پورته کړ خو څو شیبی وروسته وصال ډیر
 حیران سو او په ډیری حیرانی یی رخسار ته کتل

رخسار هم حیرانه سول چي وصال ولی داسی په
حیرانی و دي ته گوری کله چي رخسار پزی ته لاس
ور وړ نو ویلیدل چي تر پزی یی وینی راغلی وی
وصال ژر د رخسار وخوا ته ورځغستل او هغه یی د
امنیت له حایه دباندی راویستل او ورته یی وویل:
رخسار په تا څه سویدی؟

رخسار ژر د خپلی پزی وینی پاکی کړی او ویویل:
هیڅ نه دی راسوی هغه داغسی...،

وصال وویل: ته درواغ وایی رخسار هتماً یو خبره ده
چی ته یی زما څخه پتوی،

رخسار وویل: نه نه وصال هیڅ خبره نه ده زه
سمه.....، رخسار لا خبره نه وه خلاصه کړی چي بی
هوښه سول وصال ژر هغه روغتون ته ورسول کله
چي ډاکترانو د هغی معاینات وکړل نو وصال ته یی
ووویل: ښاغلي وصال صاحب ستاسو میرمن رخسار په
سرطان اخته ده،

وصال ڊير حيران سو او تر سترگو يي اوبنڪي راغلي
په دي وخت كي د رخسار پلار او شڪيب هم
راورسيدل وصال د رخسار پلار ته په ڙا كي وويل:
بابا ډاڪٽر صاحب وائي زما رخسار سرطان ده،

د رخسار پلار وويل: خبر يم زويه،

وصال حيران سو او د رخسار پلار ته يي وويل: ته
مخكي خبر وي بابا؟

د رخسار پلار وويل: هو زويه خبر وم،

وصال وويل: نو تاسو زه ولي نه خبرولم؟

شڪيب وويل: وصاله زه د رخسار شيدو خوړونكي
ورور او د هغي ډاڪټر يم ما غوښتل چي تاته ووايم خو
رخسار ما او كاكا ته قسم راكي چي موږ بايد تا خبر
نه كو او هغي زما سره د ميني نايك او ته يي حكه
خوابدي كړي او ستا خخه تلل چي ته د هغي خخه نفرط
وكي او د يوي بلي انجلي سره واده وكړي چي بيا ستا
دا هيره سي پوهيري وصاله هغي چي به تاته هر واري
ناكي او ناخوبنه خبره كول نو دومره به يي ږل چي

نیردی به وو چی د پیری ژړا څخه یی سترگی ړندی
سوی وای هغه ستا سره پیره مینه کوی خو ستا د
خوشحالی لپاره یی دا هر څه کول، شپاړسمه برخه:

وصال ددی خبرو په اوریدو پیر وژړل او بیا شکیب
وویل: وصاله رخسار خور می د وینی سرطان ده او
د هغی د وینی د خرابتیا له وجی د هغی د زړه نیمایی
برخی کار پری ایښی دی او نور هم خرابیږی او هغه
زموږ سره د یو څو ورځو میلمه ده،

کله چی وصال د شکیب دا خبره چی رخسار زموږ
سره د څو ورځو میلمه ده نو پیر حیران سو او په
حیرانی سره یی شکیب تر گریوان ونیوی او هغه ته
یی وویل: یو څو ورځی دی د ډاکتری درس ویلی دی
او اوس دلته زما پر رخسار داسی پریکړی کوی؟

نورو ډاکترانو هم وصال ته وویل: وصاله ډاکتر
شکیب چی څه وویل هغه رښتیا دی،

وصال وویل: زه ستاسو خبری نه منم زما په رخسار
هیڅ نه کیږی زه هغه د نړی تر ټولو تکړه ډاکترانو ته

بيایم زه هغه نه پریردم چي زما څخه ولاړه سی که څه
هم زما کمپنیانی زما کورونه او زما ژوند پکښی حی،
ډاکټرانو وویل: وصاله موږ د نړی تر ټولو د تکره
ډاکټرانو سره ددی مریضی په اړه خبری کړیدی
هغوی موږ ته منفی جواب راکړیدی او ویلی یی دی
چی ددی مریضی تداوی ناممکینه ده،

وصال وویل: تاسو درواغ وایست،

بیا د رخسار پلار وویل: وصاله زویه ډاکټران چي څه
وایی همدا رښتیا دی ما خپله هم د هغوی سره خبری
کړیدی،

وصال وویل: نه زه دا نه منم،

د رخسار پلار وصال ته چپلاخه پر مخ ورکړه او په
ژړایی وصال ته وویل: زه د هغی پلار یم بی عقله!!
ما به خپل مال او ځان ټول د هغی د تداوی لپاره قربانی
کړی وای خو د هغی تداوی ناممکینه ده،

د وصال تر سترگو بی اختیاره اوبښکې روانی وی او
ډیر یی وژړل او بیا د رخسار د عملیاتو و اطاق ته
ورلی رخسار هم تازه په هوښ کی راغلی وه وصال د
هغی په سترگو کی سترگی ښخی کړی او بیا دواړو
تینگ په غیر کی سره ونيول او ډیر یی وژړل وصال
رخسار ته وویل: رخسار ډاکتران وایی چی ته زما
څخه حی خو ته د دوی خبره مه منه زه نه پریردم چی
ته زما څخه جلا سی زه به خپل ځان هم ستا لپاره خرڅ
کم خو نه پریردم چی په تا څه وسی،

رخسار چی تر سترگو یی اوبښکې بهیدلی وویل:
وصاله هغوی چی څه وایی رښتیا دی زما د ناروغی
درملنه ناممکینه ده،

وصال وویل: رخسار ته هم داسی وایی؟

رخسار وویل: وصاله دا د الله کړه دی او دا حقیقت دی
پتیدای نسی د تقدیر څخه تیښته نسته همدا زما تقدیر
کی لیکل سوی وه بل دا چی زما دعا خدای قبوله کړه،
وصال حیران سو او بیا یی وویل: کمه دعا؟

رخسار وويل: وصال ستا فياد دى چى تا تکر کړى وو
په هغه ورځ ما الله ته دعا کړى وه چي خداى دى زما
مرگ ستا د مرگ څخه مخکى کړى ځکه چى زه ستا
پر بدن يو کوچنى زخم لا نسّم ليدلاى،

وصال رخسار ته ډير بد بد وکتل او بيا يى هغى ته
وويل: ايا نو زه به ستا مرگ وزغملای سم؟

رخسار وژړل او بيا يى وويل: وصاله ته زما سره
وعده وکه چي زما تر مرگ وروسته به ته هيڅ غم نه
کوى که نه زما روح به بيا نا ارامه وي،

وصال او رخسار ډير سره وژړل او بيا وصال وويل:
رخسار زه دا وعده نسّم کولای در سره ځکه ته زما
سah يى او بى ساه ژوند کله امکان لري،

رخسار وويل: وصاله پوهيرى ما ستا څخه ولى طلاق
غوښتى د همدى لپاره چي ته د يوى بلى انجلى سره
واده وکړى نو زه به دى هيره سم،

وصال حيران سو او بيا يی وويل: رخسار زه ستا وم
ستا يم او تر مرگه به ستا يم په الله قسم ستا حای به
هيڅکله چاته ورنه کم،

رخسار وويل: ليونی کیره مه وصاله ته دی خپل ژوند
شروع که زه په دی ډیره خوشحاله کيرم چی تا
خوشحاله ووينم،

وصال وويل: رخسار ته زما خوشحالی یی ته زما هر
څه یی زه به هیچا ته اجازه نه کم ور چي زما و ژوند
ته دی راسی مور په همدی اوونی کی واده کوو،

رخسار ډیر وژړل او بيا يی ډاکټر ته وويل: ډاکټر
صاحب زه څومره وخت لرم زما د خاوند سره د
اوسیدو ایا یو میاشت مور سره اوسیدلای سو؟

ډاکټر سر لاندی وزړوی څه یی ونه ویل او رخسار
پوه سوه چي دومره وخت نلرم بيا يی وويل: ډاکټر
صاحب ایا پر لاسو می د واده د نکریزو تر پاکیدو
پوری وخت لرم؟

ډاکټر بيا څه ونه ويل او بيا رخسار وويل: زه څومره
وخت لرم ډاکټر صاحب؟

ډاکټر وويل: يوه اوونۍ،

وصال او رخسار ډير حيران سول او بيا وصال پر
ځنگنو سو او چغۍ يې کړې او سر يې د مخکې وهی
ټول ډاکټران او د رخسار پلار راغلل او وصال ته يې
وويل: وصاله ستاسو دا چغۍ او ژړاوی مريض نور
هم تاوانی کوی او هغی ته زیات زیان رسیری،

وصال ارام سو د رخسار تر سترگو هم بی اختیاره د
ملغرو پڅیر اوښکې پر مخ بهیدلې، وصال او کورنۍ
يې د واده تیاری شروع کړ او په دوو ورځو کې يې د
واده تیاری ونيوی او دریمه ورځ وروسته د رخسار
او وصال واده وسو وصال رخسار ته زیاته مینه
ورکړه او د هغی څخه يې د هغی مرگ هیر کړ کله
چې پنځمه ورځ خلاصه سول نو سهار چې کله وصال
راکښینستی نو گوري چې رخسار په بیستر کې نسته
نو ډیر حيران سو ژر ژر يې په نورو اطاقو کې وکتل

خو هلته رخسار نه وه کله چی یی په صالون کی وکتل
نو ویلیدل چی رخسار پر لمانځه وه او دعاوی یی کولی
وصال موسکی سو او ور ناره یی کړه: رخسار خاوند
دی هیر نه کی هغه ته هم دعا وکه،

رخسار هم ددی ږغ په اوریدو موسکی سوه او الله ته
یی په دعا کی وویل: یا الله ته زما خاوند تل خوشحاله
لری ته د هغه هر مشکل ور حل کړی ته تل د ژوند په
ټولو چارو کی د هغه سره کمک وکړی او زما وروسته
چی پر هغه کم غم راځی ته هغه دده څخه لیری کړی
یا الله ته یی د هره غمه وساتی امین!

وصال غوښتل چی رخسار ته جوس ور جوړ کړی
کله چی یی جوس ور جوړ کړ نو د هغی پر طرف
رهی سو چی ور یی کړی خو کله چی رخسار ته
ورسیدی نو ویلیدل چی رخسار د لمانځه پر ځای چپه
سویده وصال ژر ور وځغستل او هغه یی راپورته کړه
خو هغه په هوښ کی نه وه کله چی یی روغتون ته
ورسول نو هلته یی بیستر کړه د وصال او د رخسار د

کورنیو غری هم راورسیدل ټول ورته انتظار وه د
 وصال تر سترگو دوامداره اوبنکې بهیدلی خو شیبی
 وروسته ډاکټران راووتل او ویویل: د رخسار حالت
 ډیر خراب دی تاسو کولای سی چی د هغی سره
 ووینی،

ټول ورغلل ویلیدل چی د رخسار حالت ډیر خراب وو
 د اکسیجن ماسک یی په خوله وو د وصال پلار په ژړا
 کی رخسار ته وویل: مېروری! زه ستا څخه ډیر
 خوابدی یم دا څنگه مېرور می یی د خوسر سره دی
 بانډار ولا نکی زه ستا څخه ډیر خوابدی یم،

بیا د وصال ورونو د رخسار سره خبری وکړی خو
 شیبی وروسته د رخسار پلار رخسار پر تنډی مچ کړه
 او ټولو ته یی وویل: وبخښی! هیله ده چی خو شیبی
 رخسار او خاوند یی سره پریږدی،

ټول دباندی ووتل وصال د رخسار څنگته کښینستی د
 هغی لاس یی په لاس کی ونيوی او ډیر یی وژړل
 رخسار د هغه لاس وښوروی او خپل ځانته یی متوجی

کر او بیا یی د اکسیجن ماسک له خولی لیری کر او په
کراری یی وویل: وصال وصال ته خو اوس لا خپله
وعده ماتوی زه په تا باور نلرم ما تاته نه وویل چی ته
به زما څخه وروسته هیڅ پریشانی نه کوی که تا داسی
وکړه نو زما روح به ډیره بی ارامه وی زما سره وعده
وکه چي ته به هیڅ غم نه کوی او تل به خوشحاله
گرځی وعده وکه راسره،

وصال د رخسار لاس مچ کر او د هوکړی سر یی
وښور او ده د رخسار اخیری سلگی وی نو یی وصال ته
وویل: وصاله ما په خپل غیر کی ونیسه،

وصال رخسار په خپل غیر کی ونيول د وصال او د
رخسار کورنی د عملیاتو د اطاق مخته انتظار وه خو
شیبی وروسته وصال د عملیاتو د اطاق څخه راووتی
او ژړا پکښی وچه سوی وه او حواس یی د لاسه
ورکړی وه لاسونه یی پسی مړه وه پلار او ورونو یی
ناری پر وهلی وصاله! وصاله! خو وصال هیڅ نه ویل

ټول د عملیات اطاق ته ور دننه سوه نو ویلیدل چی
رخسار خپل روح حق ته سپارلی وه،

ځینی بی پوښتنی راسی زموږ زړونه خپل کی موږ ته
د ژوند کولو سبب سی خو یوه ورځ بی پوښتنی ولاړ
سی او د تل لپاره مو یوازی پریږدی او زړونه مو
زخمی کی داسی زخمی چی بیا هیڅ دارو درمل تاثیر
نه پر کوی ته پوهیږی رخسار لومړنی مینه چی د چا
سره سی هغه هیڅکله نه هیریری که د دنیا ټولی
خوشحالی او نعمتونه هم درکړل سی خو بیا هم نه
هیریری ته زما لومړنی او اخیری مینه یی بیله تا خو
زه ژوندی یم خو د ژوند کولو نه یم د مړ جسد او زما
هیڅ فرق نسته رخسار ته می ډیره یادیری ایا زه ستا
همدومره یادیرم؟

رخسار+.....:

نه راته وایی ایا د خاوند څخه دی خوابدي یی؟

رخسار+.....:

نسوه دی خوښه؟ ښه خیر زه به یو څو بیتونه درته
ووايم چی ستا لپاره می جوړ کړیدی،
دغه ژوند دی چی دیار په څنگ کی اوسی
بيله یاره کل جهان په چا زندان سی
خدای دی نکړی څوک له یاره نه جدا

سپين سهار به ورته بنڪاري تور مابنام
ما ديار پر ڦنگ ژوند د ملنگي خوشنوي
بيله ياره شتمني د جهان څه ڪـرم
که يار مي ولاړي تور لحد ته له ما ليـري
ر به ماته هم نصيب ڪړي لـحدونه
د چا چي نوم زما بارک پر زړه ليـکـلي
نه به پاک سي نه به هير سي او نه ليـري

پاي

د ليکوال په اړه

نيک محمد بارک موسوي د محمد عیسی موسوي زوی او د موسی جان لمسی دی چی په ۱۳۷۸ هـ ش کال کی یی د کندهار په ولایت کی دی دنیا ته تشریف راوړ. اسلامی زده کړی یی د کندهار په بیلابیلو مدرسو کی زده کړی او په دولس کلنی کی یی د

قرانکریم د قاریتوب سند تر لاسه کی لومړنی عصری زده کړی یی د حاجی میرویس خان نیکه په عالی لیسه کی پای ته رسولی او په ۱۳۹۷ کال کی د کانکور په ازموینه کی د کندهار پوهنتون د انجینری پوهنځی ته کامیاب سو چی د څه ستونزو لکبله یی ونسواي کولای چی نوموړی پوهنځی ته ادامه ورکړی چی بیا یی د عالی زده کړو لپاره د نرسنگ انستیتوت ته امتحان ورکړ او په بنو نمر و نوموړی رشتی ته انتخاب سو چی فعلن د نوموړی انستیتوت د پنځم سمیستر محصل دی. نوموړی اوس ۲۰ کلن او مجرد دی تر ټولو لوی ارمان یی وطن او خپلی مورنی ژبی ته نه ستړی کیدونکی خدمت دی.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library